

Cover Design by
Abhijit Sharma

Editorial team
Atul Shah
Sauman Talukdar
Mitali Goswami

Printed at
Perfect Printers
Shuwaikh Industrial Area
Kuwait

Published by
Asom Association, Kuwait
Regn. No.: INDEMB / KWT / ASSN / 172
of Embassy of India, Kuwait

Graphic Designer
Aamir Javed
Al-Sad Al-Kuwaitia Printing Press
Newspaper Street, Shuwaikh

Assamese Typing at
Computech Press
Dibrugarh

www.kuwaitotasom.com

Jetuka

Volume 5 - 2012

Table of Contents

A few glimpses from my life's journey Atrayee Barua	12
Forty+ Iqbal Hussain	14
Food Corner Mamoni Nath	15
Moi Jetiya Ei Jibonor Maya Eri Gusi Jaam... Jayanta Bardalaye	16
Bangkok is the Best Rajib Lochan Rajkhowa	18
The Quest for Approval Arunav Bora (Romit)	19
Two Memorable Months in Kuwait Nagen Dutta	20
Marriages are Made in Heaven Mitali Goswami	23
Basics of skin care Dr Anindita Medhi Saikia	24
Playful Terrorist Ashawari Talukdar	26
Heart Attack Dr. Anupam K. Das	28
Children Art Competition 2012	31
A Tribute to Bhupen Koka Shreya Kashyap	36
Children's Poems	37
Events in Pictures	39
Hey Xudha Kantha Tomak Xahastra Pranam Bijan Goswami	43
Rongali Bihu – Eta Xukia Anubhav Anupam Rajkhowa	45
Kisu Modhur Anubhav Aru Kisu Bedona Ruby Dutta Bordoloi	48
Ekhon Notun Thair Abhigyota Jubita Thakuria	50
Kothar Majotey Monoloi Oha Kotha Bharati Sharma	51
Kobita Alok Das Shyam Rattan Das	52
Kunwoli Bor Jetia Atori Gol Pallavi Saikia	54
Mor Abhigyotar Kuwait Khon Anjali Rajkhowa	56
Members' Directory, AAK	58

صاحب السمو الشيخ صباح الأحمد الجابر الصباح
أمير دولة الكويت
H.H. Sheikh Sabah Al-Ahmad Al-Jaber Al-Sabah
The Amir of the State of Kuwait

سمو الشيخ ناصر المحمد الأحمد الصباح
رئيس مجلس وزراء دولة الكويت
H.H. Sheikh Nasser Al-Mohammad Al-Ahmed Al-Sabah
The Prime Minister of the State of Kuwait

سمو الشيخ نواف الأحمد الجابر الصباح
ولي عهد دولة الكويت
H.H. Sheikh Nawad Al-Ahmed Al-Jaber Al-Sabah
The Crown Prince of the State of Kuwait

Asom Association, Kuwait Bihu Committee Welcomes you

From left to right: Abhijit Sharma, Siddhartha Sharma, Alok Das, Mouchumi Sharma, Jayanta M. Saikia, Mamoni Nath, Rajib Rajkhowa, Nilakshi Bora, Abhijit Thakuria, Anjana Deka, M. N. Deb Choudhury, Jubita Thakuria, Ramen Deka, Debahuti Das, Atul Shah, Mitali Goswami, Bhaskar Hazarika

It is a mammoth task to organize a grand Bihu celebration event. But the members did it this year with dedication, hard work and traditional Bihu fervor. The above photo session was done when the preparations for the event were in progress in full scale. Some members of the Bihu committee could not make it to the photo session. But those who could, came smiling, the ladies in traditional Mekhela. The backdrop was the picturesque sea-side location beside the famous and fashionable Al Kout mall in a beautiful sunny late March weather.

Jetuka 2012 The literary side of Asom in Kuwait

**AMBASSADOR OF INDIA
KUWAIT**

February 15, 2012

MESSAGE

I am pleased to know that the “Asom Association, Kuwait” is celebrating an important Assamese festival, “Rongali Bihu” on 13th. April 2012 and bringing out its annual souvenir “Jetuka” on this auspicious occasion.

I would like to commend “Asom Association, Kuwait” for its efforts in organizing Assamese Socio-cultural events though the Assamese community is not large in Kuwait. The exhibition showcasing the rich cultural heritage of north east India would be an added attraction.

I convey my warm greetings and best wishes for a successful and enjoyable event to all participants as well as to the Managing Committee and members of “Asom Association, Kuwait” and their families.

(Satish C. Mehta)

ص.ب: ١٤٥٠ - الرمز البريدي ١٣٠١٥ الصفاة. الكويت. تلفون: ٢٢٥٣٠٦٠٠ / ٦١٢ / ٦١٣. فاكس: ٢٢٥٤٢٩٥٨

P.O. Box 1450, Safat 13015, Kuwait - Tel: 2253 0600 / 612 / 613 - Fax: 2254 6958
E-mail: amboffice@indembkwt.org

Tarun Gogoi

**Chief Minister, Assam
Guwahati**

Dispur
February 24, 2012

MESSAGE

I am happy that Asom Association, Kuwait is going to celebrate Rongali Bihu on 13th. April 2012

The Rongali Bihu celebrations will not only disseminate the universal message of togetherness and happiness but also showcase the rich cultural heritage of our State in Kuwait. The celebrations are indeed a very laudable initiative.

I wish all members of the Asom Association, Kuwait a very happy Rongali Bihu.

(Tarun Gogoi)

From the President's Desk

I wish all the members and their families a Happy Rangali Bihu.

Last year people of Assam lost two eminent personalities: the legendary music maestro Bhupen Hazarika and most popular literary figure Mamoni Raisom Goswami. Bhupen Hazarika was a lyricist, musician, singer, poet and film-maker from Assam. His songs, mainly in the Assamese language, written and sung by himself, are marked by humanity and universal brotherhood, and have been translated and sung in many languages, most notable in Bengali and Hindi. Mamoni Raisom Goswami was Assamese literary figure and winner of many prestigious awards including Jnanpith and Sahitya Akademi. She was a poet, peace adorer and a lively person. We deeply regret the loss these distinguished figures of Assam.

But life must go on. We are once again celebrating our beloved Rangali Bihu on 25th May 2012 with a cultural programme depicting the rich cultural heritage of Assam. Bihu is the National Festival of Assam, one of the most beautiful states of India, known for its tea gardens, lush green forests and the mighty Brahmaputra river. Bihu Dance and Bihu Songs are the main features of this Bihu. This is the occasion where we all mix and celebrate to show oneness of our culture and tradition.

On this occasion we have invited to Kuwait one very popular artist of Assam today, Mr. Simanta Shekhar. He has composed and sung many Assamese songs which are very popular. It is our constant endeavor to bring new talented artist and singers from Assam to give them a platform to show their talents to expatriate community.

We in Asom Association are trying to provide a stage for the community to show their cultural and literary flair and also occasions to meet each other and keep our cultural bond together. We are a relatively new organization with limited resources and progressing with time in right direction. We will continue to work together to make our association a vibrant society for serving our members and the community as a whole.

I hope this Rangali Bihu celebration will bring cheer, prosperity and peace in our life.

Jai Aai Asom

(Anup Bora)

President

Asom Association, Kuwait

General Secretary's Report

Heartiest Greetings to all of you.

One long and eventful year has passed since the current executive committee took up the mantle of leading the Asom Association, Kuwait (AAK). This year was a very tragic one for the people of Asom as we lost the legendary father figure of Asom, Dadasaheb Phalke Winner Dr Bhupen Hazarika and Gyanpeeth Winner Dr Mamoni Roysom Goswami. To the cultural and literary arena of Asom as well as the whole of India it is a big loss, a void which cannot be filled in times to come.

During the year 2011-2012, the Asom association carried out a number of activities, all of them were overwhelmingly successful with the active support and participation from members. A brief summary of the activities are highlighted below:

Prothom Bohag 2011: Khel-Dhemali organized on 15th of April, 2011 to welcome the Axomiya New Year, Prathom Bohag was an outdoor event in which members and families, who turned up in record numbers, served and savoured home-prepared traditional Assamese snacks and lunch. The day culminated in prize distribution to winners of various traditional sports events organized throughout the day.

Bohag Bihu/ Shanta Uzir Nite 2011: 'Bohag Bihu' the mother of all festivals of Assam was celebrated with great fanfare on 13th May, 2011 at Hotel Crown Plaza. The highlight of the evening was an enthralling performance by the singing maestro Shanta Uzir, accompanied by her music composer husband Bhupen Uzir. Smti Uzir entertained the jam-packed audience with her everlasting melodies and a medley of Bihu numbers. A number of diverse cultural programs were also presented by the members and the children, of particular mention being a Bihu Husori and a melodious chorus both presented by members. Amid an ambience replicating the Assamese culture & panoramic sceneries decorating the venue children performed Zikir and Assamese folk dance, while a troupe of young girls presented a well-choreographed fusion dance.

The program was inaugurated by Sri Vidhu P Nair, Charge d'Affairs, Indian Embassy, Kuwait with traditional lighting of the lamp. An exhibition was also organized displaying the art & culture of the region. To commemorate the occasion, a colourful souvenir 'Jetuka' showcasing the art & literary work of the community was also released. Evening ended with a gracious multi-course dinner which was savored by one and all.

Sarodiya Utsav 2011: Members saluted the arrival of autumn by organizing The Sarodiya Utsav on the evening of 28th October, 2011 in the Banquet Hall of "Moghul Mahal" Restaurant, Fahaheel. This year we tried to encourage the blooming talents of our little ones who staged 30 different cultural programs and got overwhelming response. Our ladies staged an enthralling comedy skit which got overwhelming response. "FUN-

TASTIC CHALLENGE", a round of fun-filled quiz added more spice through the evening which climaxed with a mouth-watering dinner.

Magh Bihu 2012: Magh Bihu the harvesting festival was celebrated on 15th of January 2012 (Friday) at Egalia Park, Fintas. Traditional 'Jalpaan' & a mouth watering 'Bhoj-Bhaat' was arranged by ladies of AAK. The children & ladies enjoyed the day-long event with some exciting Fun-n-Games. Gifts were in abundance for all the children. The highlight of the day was presence of several new members to AAK.

On-the-spot Art Competition 2012: As part of celebration of Rongali Bihu, an Art competition was organized for the children of AAK on 10th of February 2012 (Friday) at Fintas Park, Mahboula. This competition was dedicated to Late Bhupen Hazarika. In the serene natural ambience the children discovered within themselves the spirit of Dante and Picassos and painted with their imagination and creativity.

Prothom Bohag 2012: Like all other occasions, we welcomed the New Year in a truly traditional way on Prathom Bohag and it was a real success. Adults and children alike, everyone flocked in in their best of attires to the Fintas Park and enjoyed every moment. It was an open-air banquet of sorts full of savoury delights topped with an array of outdoor games. The highlight of the day was a whole variety of traditional Pitha-Pona, jalpaan followed by a grand Bhoj-Bhaat prepared in true Assamese style by our ladies who proved it once again that they are better in every field (and stronger, as they showed in the tug-of-war). The Fun & Games was an instant hit not only amongst the children, but also with the members, specially the ladies.

The credit for stupendous success of all the programs goes to our ever enthusiastic members. I offer my sincere thanks and gratitude to all of them and on behalf of the executive committee apologise for any shortfall whatsoever. In coming days, with the mega festival 'Rongali Bihu' round the corner, I request all of you to come together and join hand to make it more colourful and joyous to be remembered for ever. We on our part will thrive to deliver the best to the extent possible.

সকলোলৈকে, অসমীয়াৰ অতিকৈ আদৰ্শ, অতিকৈ চেনেহৰ, ৰঙালী
বিহুৰ হিয়াভৰা ওলগ জনালো ।.....আৰু লগতে অসমীয়া
নৱবৰ্ষৰো আন্তৰিক শূভেচ্ছা থাকিল ।

With Best Regards
Bijan Goswami
General Secretary,
Asom Association, Kuwait

Executive Committee, 2011-12

Asom Association, Kuwait

From Left to Right: Anup Bora (President), Dr Anupam Das (Vice- President); Saswata Nath; Debasish Kakoty
Mrs. Masum Rajkhowa; Dwaipayan Bora (Treasurer); Bijan Goswami (General Secretary); Basab Sarma

Name	Position	E-mail
Mr. Anup Bora	President	anup@kuwaitotasom.com
Dr. Anupam Das	Vice-President	anupamkdas@kuwaitotasom.com
Mr. Bijan Goswami	General Secretary	bijan@kuwaitotasom.com
Mr. Dwaipayan Bora	Treasurer	jeetbora@yahoo.co.in
Mr. Basab Sarma	Executive Member	basabsarma@yahoo.com
Mr. Saswata Nath	Executive Member	saswata_nath@yahoo.co.uk
Ms. Masum Rajkhowa	Executive Member	masum72@gmail.com
Mr. Debasish Kakoty	Executive Member	kakoty@gmail.com

From the Editorial Team

Jetuka is a window into a literary creative Asom in Kuwait. It is jewellery made by the pearls and beads contributed by literary members of Asom Association in Kuwait. The editorial team thanks you for your treasured contributions without which Jetuka wouldn't have seen the light of the day. The editorial team has tried to reproduce them under significant time and space constraint; however, we sincerely apologize for inadvertent errors.

A mother and an infant's is a strange relationship. No words are spoken, no explanations furnished, no actions justified, yet it builds the strongest of bonds between the two. The bond that develops in the protective and loving bosom stays with the child for as long as it lives. It defies time, disregards distances and rationalizes sacrifices.

This bond has an equal parallel with one's connections with one's motherland. It is impossible for anyone to grow too old of or travel too far from the bridges of bond that built during the growing up years. When a native leaves the shores to pursue some of his dreams, he leaves with a promise to come back and be one with the soil he grew on. Over the time the memories become fonder and the reminisces more nostalgic, never allowing him to forget this promise. In fact, every immigrating individual takes with him a piece of his motherland and continues to live with it through his food habits, cultural practices and beliefs. The bond never grows weak, it keeps strengthening.

In Kuwait, the Asom Association consolidates this bond even further amongst the people who have lived in the valleys of Brahmaputra. By bringing together the people of Asom, it rejoins the pieces. When the pieces join the motherland is recreated. Over the years the members of this noble association have been doing this so well that the families often momentarily forget the pangs of separations with dear ones. When Magh blows its cold, the same mezis are burnt, when the winds of Bohag arrive the same festive enthusiasm is relived, and in fact when a great personality passes away the same agonies are felt. The members never allow themselves or their progenies to forget the bond.

Recent polls among AAK members and families have revealed that there are strong sentiments within the member individuals to somehow – and in whatever little way – repay back to the motherland. Perhaps AAK could take a lead in this direction. Perhaps the government agencies could facilitate some of it. The paths are not clear yet but the sentiment does exist. The bond has defied time, it has disregarded distances, and it will also somehow rationalize sacrifices.

The Editorial team
Jetuka
Rongali Bihu Celebration Committee, 2012
AAK, Kuwait

مغل محل

الاختيار الأول للجميع

MUGHAL MAHAL

Everyone's First Choice

*The art of Serving People is not
Everybody's cup of Tea. It takes
more than Ambience, more than just a Smile.
It takes a very special warmth that lights up a Service...
That is gracious and attentive coupled
with Amenities and Discreteness.*

Management

Our Branches :

Sharq

22425131
22425132

Hawally

22626782
22626783 / 4

Marina Mall

22244523

Sharm El-Sheikh

+20693604548

Fahaheel

23911174
23911175

Farwaniya

24726126 / 7
24740003 / 4

Salmiya 1

25722223
25722224

Al-Rayan Family Lounge & Function Hall

23911174
23911175

Jahra

24565111 / 222
24565333

Fintas

23900026
23900027

Salmiya 2

25729292
25729293

الهاضي
حويلي

Quick Bites
وجبة سريعة

Shraddhanjali

Dr. Bhupen Hazarika

Renowned singer, writer and music composer
President of Asom Sahitya Sabha, 1993
Awarded: Padma Shree (1977)
Dadasaheb Phalke award in Cinema (1992)
Padma Vibhushan (2012)
Muktijodha award (Bangladesh, 2012)

08 September 1926 - 05 November 2011

Mamoni Raisom Goswami

nee Indira Goswami
Celebrated writer, novelist, peace maker
Awarded: Sahitya Akademi Award (1982)
Jnanpith Award (2000)
Ambassador for Peace from the Inter Religious &
International Federation for World Peace
International Tulsi Award (Florida International University)

14 November 1942 - 29 November 2011

In 2011, Asom lost two eminent personalities, both distinguished and extraordinary in their own right. Through their creativity, compassion and charisma both these personalities made towering contributions to the Asomiya community, which will be difficult to match in the times to come.

Members of Asom Association, Kuwait salutes them for what they were and what they did in their extraordinary lives for the cause of Asomiya culture, traditions and community.

A few glimpses from my life's journey

Atrayee Barua is a former state ranked badminton player and a keen sports enthusiast who maintains 'Life gives us ample opportunities to enrich our soul with a variety of experiences'. A person who loves travelling and exploring new cultures and traditions, she shares here a few of the gems of experiences she has collected through the journey.

I traveled to different parts of India to play Badminton before my marriage, sometimes to play a tournament and at other times to attend coaching camps of 1 to 2 months duration. We did encounter a lot of hurdles and it amazes me now how we overcame them.

We had a one-month national coaching camp in New Delhi while I was in the sixth standard. On a few such earlier occasions, my father would give me 2 or 3 inland Letters, with our home address written and the required postal stamps pasted on them. My father, himself a badminton player who had served as the tour manager for badminton teams on a few occasions, would be very much interested to know in details about the coaching camp. He instructed me to send one letter every week with every details of the training. It was difficult to call home as we were not permitted to leave the academy and in the early 90's there was no mobile and very few STD booths.

During my stay in the academy, there was a shooting going on for a Bollywood movie. This was the first time that I was watching a movie shoot, so it was very exciting for me. I used to write in details about the shooting in my letters home. When I came back home, my parents asked me whether I was in the academy for coaching or to watch the film shooting, as I had not written anything about the coaching camp in any of the letters. It was such an embarrassing moment for me that from the next camp I made it a point to write about the finer points learnt during the coaching.

After participating in a tournament in Imphal, we were all having breakfast the next day happy to be going back home. All of a sudden our chief coach announced that there was some security problem on our route and so a police escort car will accompany our bus. We did not worry too much about it, as we were all young and had not encountered anything like this before. We were all singing, playing games, chatting during the journey.

After a few hours of travel we started anticipating that the bus would stop. We were all hungry by then. The journey however continued and when our chief coach enquired, the bus driver informed him that the police escort wanted the bus to be stopped only at Dimapur. We all became silent and a spell of gloom descended. And yes, we were all really very hungry!

After sunset we reached Dimapur and the bus finally came to a halt in front of a restaurant. We quickly freshened up and ordered for some food. The food was taking time to come and we all became desperate. Our tour manager

realized that we were getting impatient because of hunger and he quickly went to a nearby shop and bought some bread and butter for us. The bread was finished in no time; it was the best food we tasted! "To comprehend nectar requires sorest need" was so apt for the occasion. We finally reached Guwahati in the morning without any incident.

The next two experiences are related to my travel after my marriage.

My first visit abroad was to Singapore where my hubby was traveling for official work. I was a bit nervous as I had to do the sight-seeing alone in the daytime. I managed to do all the sight-seeing during the daytime by travelling in bus and taxi. In the evenings, I would take my husband

to the same places I had visited during daytime like a tourist guide. It was easy since area-wise Singapore is a small country. My confidence was on a high and one night I planned to have a nice Chinese dinner with my husband. I ordered some dishes having exotic names confident it will taste better than all the Chinese dishes we had till date. The first item was a soup which tasted very bland. No problem, I consoled myself, other dishes would be fine. One by one all the items we had ordered were served, all tasted so different from the Chinese food we had in India (which was Indianised form of Chinese cuisine?!). It put a small dent on my confidence, and served me a lesson. From that day I have been very cautious when placing order in a restaurant in a new place.

The next experience was my trip to the back waters of Kerala with my husband and daughter. We had booked a houseboat where we were going to spend the day and also sleep at night. I was a bit apprehensive whether my daughter Ruhi would like the trip or not.

As soon as we entered the house-boat, my fears disappeared as Ruhi was very happy. The man who was driving the boat was called Captain by the cook and the helper. He was a kind hearted fellow who allowed all of us

(including Ruhi) to drive the boat for some time.

As our boat traversed the blue waters, the greenery of the shores mesmerized me.....this is heaven, pristine beauty untouched by pollution! A gentle breeze touched me as I was driving the boat watching the backwaters. Suddenly the nice view was obstructed by a fast driving motor-boat, the driver signaling us to stop. Disturbing thoughts came to my mind. Were they pirates? They spoke to the Captain in the local language for few minutes. When we asked the Captain what was the matter, he smiled and told us they were fisherman who were selling their catch of the day (tiger prawns, other varieties of fish). We bought a few items for our dinner. The houseboat was equipped with a nice bedroom (with A.C and a good double bed), a bathroom with shower, a kitchen with basic cooking equipment. We had a good night's sleep. When the first rays of the sun fell on us, our slumber was broken but the beauty of the surroundings made us look forward to the day.

Life is made up of moments and can be compared to a sea-wave with highs and lows.....but with a promise of a rainbow after the dark clouds. With these few glimpses of my journey called "Life", this is Atrayee signing off.....

With Best Compliments from

DUOLINE[®] 20

MAXTUBE

L I M I T E D

Increasing Tubular Life & Performance

www.maxtube.com

Forty+

Forty-Something: 'Generation Confused' or 'Generation sublime'

Being forty, is it the peak of mountain scale or the sag of tight-walk rope of age? In this brilliant article Iqbal Hussain looks at the bright side of being at the bad side of forty, as one leaves the youth behind and begins the journey into old age.

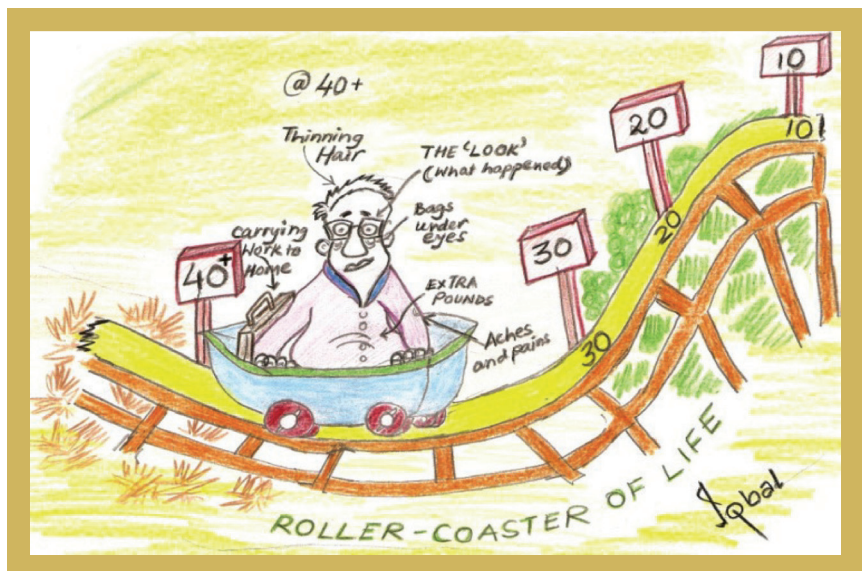
Julia Roberts, Nicole Kidman, Salma Hayek, JK Rowling and Shahrukh Khan all have something in common. They are in their forties and they are celebrities at their peak. The message is loud and clear. If you are in your forties then you should be in the peak of your profession. Others should be looking at you as their role models. The whole world should be at your feet. Well, if all the above is not happening, then you end up being a member of the 'Generation confused'.

It's made more confusing because being in our forties isn't what it was. Thirty years ago when our parents were the same age they seemed to know exactly what was expected of them and to do it much better. They did not treat Middle-Age as a death sentence and seemed to be far mature at handling the worldly grind much better than we seem to be doing now. It was their turn to pass on the baton to the next generation – not to hang around in tip-top shape and have Himalayan ambitions to conquer the world from thereon.

But to be fair to ourselves, is it the same thing for us as our parents? Not by a long shot! Because, to be forty-something now, means literally a lot of things. We are handling babies, pre-teens behaving like teenagers, teens having wild mood swings, problems with in-laws, tremendous peer pressure and of course always

trying up to keep up with the Joneses. Media works overtime to project beautiful and successful people in their forties doing wonders

is the old age of youth; fifty is the youth of old age'. Here we draw an invisible line in the journey that we call 'life'. It is not unusual to hear of

with their life. We are working 24x7 and always battling to maintain sanity. We are constantly juggling our roles from one to another. No wonder the older generation looks at us with bewildered eyes.

Benjamin Franklin once said "At twenty years of age the will reigns; at thirty, the wit; and at forty, the judgment". Forty has become that golden period of life when we stand midway in life – looking equally ahead and behind. We have been through enough to understand our failures, successes and the temporariness of all that we cherish in life. It has been said beautifully by someone It is said that 'Forty

sportspersons still excelling at the age of forty. In other words the body is standing at the transition point of youth and old-age. It then boils down to the mind only. In other words you are old only if you think you are. Or you can be young as you want to be. Life is replete with examples of people who look and feel much younger than they are.

It is the approach one takes towards life. The whole world can be your playground to rule the roost. You have an exclusive offer to a lifetime membership of the 'Generation Sublime'. And yes, 'Forty' could be the new 'Thirty' for you.

"There are good things about being forty:
Still young and attractive,
Still Free to try again,
Knowing what we know now.
Not so bad being forty:
Not old and sick,
Not dying, but still
Close enough to understand.
Having grown children,
Watching parents die,
Looking equally ahead and behind,

Knowing failure, inner weakness, disappointment,
Knowing bitterly our limitations,
Knowing death's bitter beauty,
Watching the black sun rise with the night;
No longer naive, not yet wise,
No longer stirred by hope, not yet at peace,
And still.....
One would think by now we would be settled,
But no.
We are alone, restless, still
Like children....."

Food Corner

Mamoni Nath advises us to go green, see green and eat green. Have a taste of her creativity as she suggests two recipes which look delectable just by their mere mention.

Flat Beans Green Curry (Oorohi Dhaniya)

Ingredients

Flat beans-250gm
Coriander leaves-1/2 bunch
Tomato - 1
Ginger-1/2inch
Green chilli-1or 2
Mustard oil-3 tablespoons
Salt to taste

Method

First make fine green paste of coriander leaves, ginger, green chilly, and tomato with a little water.
Heat mustard oil in a pan and put all the flat beans along with the green paste. Add salt and cover with a lid. Cook till the vegetable becomes tender and done. Serve hot with steamed rice and daal.

Green Chicken Tikka

Ingredients

Boneless chicken breasts-450 gm (Cut into cubes)
Coriander leaves-1/2 bunch
Mint leaves-1/2 bunch
Garam masala powder
Pinch of green food color
Papaya paste-2 tbs
Lemon juice-2 tbs
Ginger garlic paste
Red chilli flakes
Salt to taste

Method

Marinate the chicken cubes with garam masala powder, red chilli flakes, green food color and the following green paste

For Green Paste

Coriander leaves, Mint leaves, Ginger -garlic paste
Papaya paste, Lemon juice, Salt

Put the chicken cubes in skewers and cook them in a big pan with little oil or butter. Now burn a charcoal, sprinkle a few drops of ghee on it and wrap it in an aluminium foil. Keep this inside the pan and cover the lid for the smoky effect on the green tikkas. Serve hot with onion rings and hot sauce.

Moi Jetiya Ei Jibonor Maya Eri Gusi Jaam...

Death and the agony it causes are inevitable. But the suffering it may cause to others is optional and avoidable. Jayanta Bardalaye comes straight to the point in this informative write-up telling us exactly how.

The immortal song of Xudhakontha, Dr. Bhupen Hazarika, penned as a tribute to his late brother, every Axomiya's favourite singer, the wonderfully gifted, Jayanta Hazarika. Life is uncertain. Although no one thinks about it, death comes unannounced, unless you are terminally ill and lying on your death-bed expecting to die at any moment. The person who dies leaves this world forever (assuming you don't believe in the cycle of life and death). But (s)he also leaves behind his/her near and dear ones – who may have been dependent on him/her. And if (s)he has not taken care during his/her lifetime to generate enough cushion to support his/her dependents when (s)he is not there, (s)he will end up exposing them to many hardships.

Have we done enough to protect our families in case we are not there? What can we do? Let's take a note of what we can possibly do.

Joint Bank Account: The first and foremost requirement is to open a joint account with your spouse, possibly in your home state. The mode of operating the account should be "either or survivor". There should be sufficient balance in the account to take care of all their needs (school fees, food, clothes, etc) for atleast a year (getting a succession certificate takes time, you know). Both the spouses must be exposed to online banking. It's the easiest way to transfer money between accounts. It doesn't require a signature and in case of any eventuality, money from other accounts could be easily transferred to the joint account.

Real Estate (House/Flat): Of course this is one of the most essential requirements. We must build a house / but a flat as early as possible so that they can have a roof over their head. A second one will be even better as house rent can be a steady source of income.

Life Insurance: This is another product that we should

bank on. The primary task of life insurance is to provide income replacement i.e., the amount received as way of claim, when invested in standard financial instruments (like bank fixed deposits, etc), should be able to generate monthly incomes that will help the family to maintain the same lifestyle as before. We generally treat life insurance also as an investment. That way we end up paying a higher premium (since administrative charges are very high) for less sum assured. It is better to go for pure term plans – higher life cover with low premiums. In case of death, the family benefits. But if we survive the term, we don't get anything in return. It's similar to car insurance. Just take care not to bring up the insured amount in the middle of a heated argument with your spouse. The insurance company may get the claim request much earlier than you had anticipated.

Health Insurance: Almost all of us here are covered by our company's health insurance policy. If we are sick, we go to the assigned hospital to get the necessary treatment. But suppose we are on vacation in India and we fall ill, what to do about the expenses? For minor ailments we need not bother about the expenses. But suppose - God forbid - it's a major illness, the treatments are very costly. Many families go bankrupt financing treatment for a family member in such cases. So it's essential that we buy health insurance for each member of our family covering major illnesses, hospitalization and surgeries. It's also a good idea to go for critical illness cover. You get the sum assured (or a portion of it when any of the specified illnesses are diagnosed). This amount can then be used for the treatment.

It is necessary to make our children also aware about these issues when they are old enough to understand about financial matters. That way we can give them a head start in life. After all, we won't be there to take care of them forever.

City International Exchange Co. W.L.L.

WE REMIT YOUR MONEY TO INDIA THROUGH

ICICI Bank

HDFC BANK

Union Bank of India

**WE ALSO SELL MAJOR CASH CURRENCIES
AND ISSUE TRAVELLERS CHEQUES**

**Should You Want To Remit Money For Your Children's Education In
USA - CANADA - UK - EUROPE - AUSTRALIA - UAE - INDIA**

KINDLY CONTACT US

**For Safe/Quick /Sure Remittances With
SPECIAL STUDENT DISCOUNT**

**WESTERN
UNION**
moving money for better

AT YOUR SERVICE

SAFAT BRANCH

**Near Murqab
Bus Terminal
22448507
22441845/6**

WATIYA BRANCH

**Souk Al Watiya
Shop No. 108
22467315
22467316**

FARWANIYA BRANCH

**At Karaz Market Building
Besides Al-Ghanim Electronics
Opp. Kuwait Airways
24753577
24753677**

FAHAHEEL BRANCH

**Al-Dabbous Bldg.
Mecca St.
23925830
23928175**

MAHBOULA BRANCH

**Block 7 - Building 104
Exchange Co. Street
66953154
23711265**

JLEEB AL-SHUYOKH

**Opp.Ministry Of
Communication
24336430
24335708**

E-mail : helpdesk@cityinternationalexchange.com - Website : www.cityinternationalexchange.com

Bangkok is the Best

As they say, one night in Bangkok and the world's your oyster. But let's look at the oriental city again from the eyes of Rajib Rajkhowa who from his inspiring experience would rather settle that Bangkok is a city that makes a hard man humble.

It was in the month of February 2012, I went to Bangkok to attend an Oil & Gas Conference, my second visit to this famed city which needs no introduction. Some of my wife's friends warned her that it is not wise to send the hubby alone to Bangkok, while my colleagues at office were envious of my all-expenses paid trip. To quote one of my senior bosses in my last company when asked of his return trip to Bangkok along with his wife, 'It is like a going to a five star restaurant carrying home cooked lunch box'. All the while I maintained a been-there-done-that expression but deep inside I was as excited as a first timer.

My four days of stay in Bangkok culminated without much to write about, although there are some interesting experiences that I would rather keep for our 'stag addas'. Interestingly, I could mingle easily with the locals and walk around the streets late into the wee hours of the morning. They thought of me as one of their own, until I opened my mouth and exposed my Indian origin.

There is an intense and unforgettable experience I feel like sharing, which happened in the last hour in Bangkok. After four days of absolute bliss in Bangkok city, I realized that I had to do some last minute shopping for my wife and the kids for the fear of facing their wrath upon returning home empty handed. So I checked-in early at the exquisite Suvarnabhumi Airport and went for shopping at the duty free 'King Power'. I ended up paying more for the stuff that would have cost me 50% less at the

Pratunam market in Bangkok city. After the shopping, I wandered around the duty free shops leisurely gazing at the pretty Thai ladies across the counters. About one hour from the departure time, I felt something amiss my wallet containing all my credit cards, ATM cards and some cash in KD was gone. At first I couldn't believe myself and panic started gripping me. OMG, what do I do now. I frantically searched all my pockets, my sling bag and all the places wherever I went and finally it dawned on me, to my utter dismay, that I had lost my wallet. It took me a while to calm down my nerves. I rushed to the Lost & Found counter and reported the loss. Soon after, the PA system of the airport was reverberating with announcements requesting anybody who found a black wallet to please deposit it at the L&F counter. Meanwhile, I decided to call Abhijit, my neighbor in Kuwait and saviour in any distress situation. Now, misfortune doesn't come alone. I found out that there was not enough balance left in my locally purchased mobile sim to make any calls. I rushed to the nearest phone booth when I heard that the boarding for Emirates Flight to Dubai had begun. After quickly passing on the necessary instructions to Abhijit in to notify my bankers NBK, I ran through the travellers towards the boarding gate with only half an hour left for departure. I was feeling very dejected that a wonderful trip after

Flight	Gate	Remarks
FR3916	42	Final Call
FR2372	41	Final Call
FR3002	54	Final Call
FR232	53	Final Call
FR901	58	Final Call
FR434	45	Go To Gate
FR034	55	Go To Gate
FR2314	48	Go To Gate
FR203	44	Go To Gate
FR584	56	Go To Gate

all was ending on a very unpleasant note.

As I was about to cross the last check point to the aircraft, I heard an announcement that a black wallet of an Emirates passenger had been found and it was in the L&F Counter. I requested one of the Emirates staff, a lady, to accompany me to the L&F Counter, which was quite a distance, so that I do not get lost on my way. We had to literally sprint to reach the counter, where I grabbed the wallet and started dashing at break-neck speed just to make it to the aircraft. Thinking back, I feel sorry for the lady who had to run with me with her high heels on. She never complained. I was sweating all over and breathing heavily but I could feel a sense of relief and all my tensions were gone. Once I was settled comfortably in my almost horizontal reclining seat and gazed the night sky of the city, with a conviction that Bangkok is the Best City. Perhaps in any other place my cards would have been misused and never returned back. I dozed off to a very nice sleep.

I have promised my wife and kids that I will take them to Bangkok soon. Sawaddee Krup.

The Quest for Approval

Arunav Bora (Romit), a 7th semester student of National University of Singapore, has a flair for writing. Discover this and more about his mature insights as he shares his perspective about a medium that, in his own words, has revolutionized the way we think and behave.

"Are you ready?"

She stole one last glance in the mirror, sucked in a deep breath and nodded in the affirmative. She tried to relax and angled her face towards the camera, making sure the light captured her recently done makeup. Her hair was done so wonderfully well by the new hairdresser; her face nicely made up by her mom's old makeup set, while her dad was ready with the brand new Nikon camera ready to click away at his favorite model.

For days and months, she had been patiently waiting in envy as friend after friend came up with a new and better picture. The likes and comments had started flooding in for them and all she could do was pray that soon enough she would have her own moment. And this was it. Her 17th birthday.

Finally her chance to get that perfect Facebook 'profile picture'.

If we just take a second to pause and think, we can truly marvel at the pace at which the world is changing nowadays. For the older generations in our family, it is probably quite a big leap from the times where the only means of communication was through postcards and long distance letters. Today it just takes a simple tap of our fingers on the latest phone model released by the minions of Steve Jobs and we are instantly in touch with everyone. And that brings me back to Facebook and how this simple 'marvel' that started up in the hostel bunks of a few Harvard undergrads, has revolutionized the way each one of us think and behave.

Believe it or not, almost every single thing that we do nowadays is in some

way highly influenced by Facebook and its various components. Within every one of us lies an unspoken story, a truly individualistic element that makes us unique and who we are. But yet most of the times, we just tow the societal line out fear of getting ostracized, choosing to follow the latest 'trend' or even changing our beliefs to make sure that no one laughs at us. Scared of world's judgment, we build walls, put up facades and hide behind our computer screens.

Yet by doing this, are we really embracing who we are as individuals. What if I really like the latest 'Twilight' show or am a big fan of 'Justin Bieber'? What if I honestly think that you look hideous in your latest profile picture but yet I must still 'like it' and put up a glowing

comment? What if I want to post my true feelings but cannot do so?

Every single one of us yearns for societal acceptance. Society conditions the way we think and it influences the way we feel and act subconsciously. It is this pursuit for approval, which inadvertently makes us lose a part of ourselves. We need to learn to accept ourselves wholeheartedly before we can convince others to feel the same. The day that we can overcome our own vulnerability and our insecurity, is when we can step out as who we really are and break away from society's confines.

"Actually Dad, I think I will pass. I don't need makeup to put up a good picture. I should be proud of who I am."

Two Memorable Months in Kuwait

Nagen Dutta, a retired I.A.S. officer, is actively associated with the functioning of the society in Assam and is an active member of The Theosophical Society of India. A widely published author both in English and Assamese, he visited Kuwait last year and was pleasantly surprised by, among other things, the bond of love and tradition that AAK has been creating in its member families. A visitor's memoir.

Years back, the picture of majestic Kuwait Towers that occupy pride of place in Kuwait's architectural wealth, splashed across a page in the Time magazine, captivated my eyes. The internet gave me a wonderful opportunity to get a glimpse of Kuwait, the premiere city of one of the world's oil-rich countries. As per reports, Kuwait occupied in 2008, the eleventh position among the richest countries of the world. For long, I had harbored a dream to be in Kuwait and if possible in Dubai, another picturesque modern city of the Middle East where the world's tallest tower, Burj Khalifa stands in its own glory.

It was a pull of love that propelled me and my wife from the banks of the mighty Brahmaputra to the desert land of Kuwait in October 2011. Our hearts leaped in joy when our son Chinmoy waiting for us at Netaji Subhas Chandra Bose International Airport, beamed at us and led us to the hotel where we spent the night. Next day, we were at Abu Halifa in Kuwait in the loving company of our daughter-in-law Aruna and our grandchildren Ankit and Riha. These were the moments of heavenly bliss for six of us enjoying each other's company in our second home away from home. My friend Prof Ajit Kakoty and his wife arrived at Kuwait a few days later, to shower all their love and affection on their son Debasish, daughter-in-law Lata and their two kids. A few weeks before my arrival Mr. Kalpa Saikia and his wife Sunita had also visited their daughter and son-in-law. So had Shri Arun Chandra Chakravarty, retired Vice Principal of J.B.College and his wife, who one and a half year back had had a good three months stay. The pull of love brings a number of people every year from Assam to Kuwait where nearly fifty Assamese engineers and technocrats are serving as executives primarily in the oil sector while a few others are engaged in other specialized occupations.

The placid waters of the Gulf reflecting the azure sky during the day and myriads of yellowish city lights at night so fascinated me that I often sat in front of the window with eyes glued to the distant horizon. Small boats criss-crossing the waters, big oil tankers anchored temporarily by the jetty, white-winged seagulls appearing from nowhere in the water-front and vanishing like-wise moments later, endless rows of luxury cars speeding past our apartment, evening-walkers sauntering in the open patch at the sea-

side at the end of a long side-walk, the vast sheet of water changing into glorious hues in the morning hours, the greenery of the roadside (almost akin to roadside Social Forestry in Assam) nourished with love and care touched the right chord in my heart in a measure beyond my anticipation. As soon as the clouds of November sky were swept away by the mild wind, lo and behold, it began to drizzle. The desert sands have a love-hate relationship with the falling drops of water that they gulped in a trice but quietly settled down in their respective homes. However, small puddles of water accumulated on the asphalted roads. Days later, hedges on the sidewalks grew new shoots though not in a profusion. The phenomenon of drizzles in the desert is a picture that I still dearly cherish in my heart.

I was a wee bit surprised to know that a large chunk of population in Kuwait city comprising officials and members of the teaching community leave their beds hours before dawn to get ready for the office and make their children ready for the school, even in the days of harsh winter. Nevertheless, life as such, seems to be sailing smoothly; no load-shedding (Ah, My poor Guwahati!), no water shortage, no abrupt shortage in the supply of essential commodities. Petrol costs just eleven rupees a litre while we pay six and a half times more in Assam. Well-maintained wide roads and motor vehicles of the latest genre greatly reduced the anxiety of the traffic police. Nonetheless road accidents do occur occasionally, mostly due to rash driving by youthful motorists. Violation of traffic rules attracts quick retribution from the mobile traffic police who chase the culprits the moment they get the signal. Cameras fitted at street corners make detection of traffic violation cases quick and easy for traffic police.

It was my pleasant surprise to

know how the Asom Association, Kuwait has dedicated itself to keep up the Assamese traditions alive and pulsating despite many inherent constraints. Apart from celebrating the Bhogali and Rangali Bihus in a traditional manner and organizing competitions and holding get-togethers, they have been publishing their mouth-piece *Jetuka* for the last three years. However, I feel, their efforts will draw more cheers and admiration from the people of Assam if their activities are focused through print and electronic media in Assam. The ambience of home away from home created by the Asom Association, Kuwait has cemented the bond of love among the members very firmly. The amount of love and respect for the visiting elderly people from Assam is a unique feature in the community's social life.

Kuwait society always evokes curiosity of an outsider. A window about the personal and social lives of Kuwait opened up before me when I read an article published in the daily *Al-Watan* on Nov 10, 2011 written by Mr. Nabeel Al-Awadhi. "Although Kuwaiti society is predominantly conservative and religious", he writes, "it is still considered to be an open society

whose people are known to uphold their dignity which is evident in the fact that Muslims and non-Muslims mingle freely and without any apprehension". He points out that the Kuwaitis absorb and incorporate anything that is beneficial from the West and leave aside what is harmful. Consumption and sale of alcohol, flesh trade, so called rights of gays, expressing physical attractions in public are considered immoral. They cherish and retain the values of their culture, uphold social and religious values and guard their Islamic identity. He continues, "Even charitable organizations have made their presence felt in almost every corner of the world. They have ensured basic livelihood for the orphans, dug wells in remote villages and built hospitals and schools". In work places Kuwaitis work in tandem with non-Kuwaitis. Women empowerment has yielded good results in the fields of education and office management.

As I flew over the Arabian Gulf on my way back home, I remembered the nice people whom I met there, the nice place where I spent two of my memorable months and got invigorated for further journey of my life.

NOW OPEN IN FARWANIYA

Savour our Delicacies from a Wide Range
of Authentic Indian & Chinese Cuisine
in an Elegant Atmosphere

**Immaculate Service.
Unrivalled Quality.**

*The Taste That...
Delights Your Senses...*

Your Favourite Restaurant over the Years

DAWAT
RESTAURANT
Indian & Chinese

مطعم
دعوات
هندي و صيني

منذ 1992 Since 1992

• Ample Car Parking

• Family Cabins

Farwaniya - Al-Tawfique Commercial Complex - Mezzanine - Habib Al-Munawer St. - Opposite Eureka

❖ Farwaniya : 24716000 / 24714000

❖ Abu Halifa : 23724251 / 23724254

❖ Beneid Al-Gar : 22411685 / 22411728

❖ Al-Jahra : 24554642 / 24584642

Marriages are Made in Heaven

Marriage is a wealth that peasants and kings alike can have in equal measures. With fascinated innocence, Mitali Goswami, happily married and a pillar of strength in her own married life, extols an age-old institution that has defied times.

Love and marriage may not go together but marriage and love can always go together. What I mean to say is, if you are in love it may not end up in marriage but you can always love the person you are married to.

On the face of so much emphatic euphoria on free love, the institution called marriage is still very exciting affair throughout the world in all cultures. It is worth giving a deep thought as to why, after all, the system of marriage has been so successful and why it is still much sought after path for peace, tranquillity and stability in one's life. The institution of marriage is obviously not only humane, but divine.

In our lives, we can love many people as we sail through journey of life, but after marriage we get a soul mate, who loves us without any string attached. In western countries, or for that matter in our own modern society, people are nowadays living together before marriage, but the outcome is 60% divorce after marriage. It's a good indication of the reliability of this concept.

At an early stage of life, this concept of "Marriages are made in heaven" seems far beyond reality. As you step into adulthood, say at the age of 18 to 22 when the busy time of study has just eased up and you start to enjoy the life, the world seems like heaven. With the feel of freedom and maturing self-

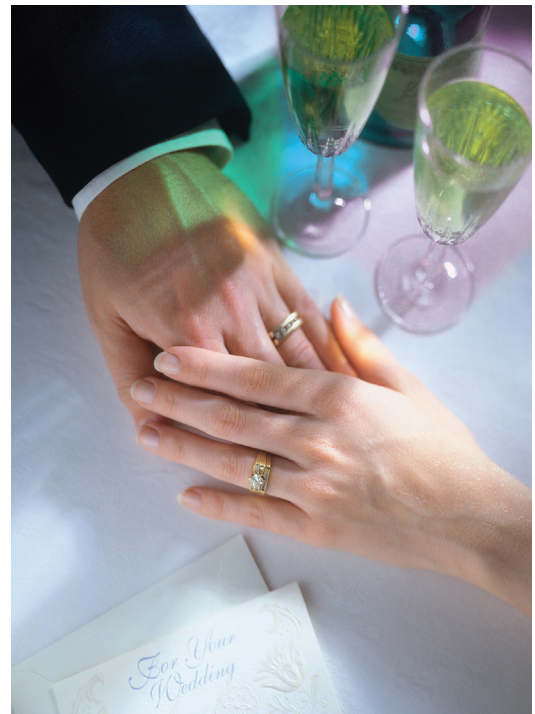
confidence, you begin to assume that the world is under your feet. All well-wishers and relatives start to feel so concerned or actually jealous of your happy status. Everyone is so anxious about your marriage. You might start wondering who in the world invented marriage. I would rather shoot him or her from a close range. But then this is the reality. Just face it.

People choose partners on different criteria. It's like music, she has her own notes, he has his own notes, the melodies are different, but the sweetness of the harmony is everlasting. Song with same notes sounds boring, but with varied notes, it is soothing to the ears and everlasting.

A marriage always comes with the blessings of God, parents, friends, well-wishers, and relatives. We have to accept the shortcomings along with the goodness of the person. We have to compromise our ego to that person, which is the toughest part.

But by the end it pays off. In words of Goethe, "The sum which two married people owe to one another defies calculation. It is an infinite debt, which can only be discharged through eternity". A stable and happy married life always elates a person; it helps grow his or her various other abilities and talents.

Marriage is the most blessed and sacred relationship in the journey of life. Women become softer and men become stronger and maturer. Good times or bad times, they hold hands strongly together. A marriage is like a big banyan tree in the scorching sunny days of life where both can take solace of divinity.

Let's feel blessed to be married and savour the joy of the togetherness while sailing through this wonderful journey of life. Let me conclude with a nice quote from Peter De Vries, "The bonds of matrimony are like any other bonds - they mature slowly".

Basics of skin care

Being comfortable in your own skin is one thing, but being reminded again by the adept and professional pen of Dr Anindita Medhi Saikia is quite another. Read this article with if you really mean to protect this permanent dress that you are wearing.

Are you overwhelmed by the numerous commercials that claim that their lotions and potions will work miracles? The good news is skin care consists of some simple steps which when followed regularly can go a long way in improving your skin.

Skin care consists of three basic steps:

1. Cleansing

Cleansers remove dirt, excessive oil, and left-over products through the action of surfactants. Surfactants can be soap-based or synthetic detergent-based (syndets) and are available in the form of bars, liquid cleansers and facial cleansers. Unfortunately cleansers can cause post-wash tightness, dryness, redness and irritation. Bottomline:

Often people think that their skin isn't clean till it feels dry and tight after washing. You don't have to feel dry to be clean.

Use the mildest cleanser possible that still removes dirt and grime.

2. Moisturising

An effective moisturizer replenishes the natural ingredients that help maintain its structure. There is complex science behind today's moisturisers. Some ingredients that are used are:

Glycerol absorbs moisture from the surroundings

Ceramides helps replenish the skin's natural oils

Hydroxyl acids helps with exfoliation of dead cells

Bottomline Moisturisers should be chosen according to the skin type (dry, oily) and presence of skin diseases (pimples, eczema).

Application of moisturisers after every

wash is a must and should be used within 3 minutes of washing.

3. Sunscreens

This is one of the most important and the most neglected part of skin care. The sun emits harmful UV radiation that causes sunburn, tanning, photoaging, skin cancers. These effects occur not only when you are out in the sun but can also occur when you are outside on a cloudy day, sitting near the window, inside your car, near a water body or snow. Even those little bits of exposure add up over the years to cause photoaging. Photoaging is an acceleration of the natural aging process and results in lax dull skin with dark spots and wrinkles. Bottomline:

Apply a broad spectrum sunscreen with a high SPF and P STAR rating.

Apply sunscreens irrespective of the weather and whether you are indoors or outdoors.

Reapply sunscreens every 2-4 hours as the effect of sunscreens stays only for that duration.

Apply a water-resistant sunscreen in the summers and while swimming.

Some rules about your general health apply also to the skin. Have a balanced diet that includes plenty of fresh fruits and vegetables. Regular exercise is important.

Now, some myths about skin care. "All-natural" products are the best and they are harmless, is a myth. So is the belief that all cosmetics have synthetic ingredients in them. A product made from a plant and "home-remedies" can cause irritation, redness and pimples. Yet another myth is that topical antioxidants reverse wrinkles.

There are no good scientific studies to prove this and it is still early to conclude. Right now the only product with proven anti aging effects is retinoids but they should be used in consultation with a dermatologist as they have side-effects.

To conclude, by keeping realistic expectations and bearing in mind that skin type is also determined by genetic factors we can still manage to keep our skin healthy by following the basic rules of skin care.

مركز شفا، الجزيرة الطبي. الفروانية
SHIFA AL JAZEERA
MEDICAL CENTER-FARWANIYA
 THE HOUSE OF TOTAL HEALTH CARE

► **Dermatology & Cosmetology**

Dr. Abdul Nazar - MBBS, MD (DVD)
 (Medical Director)

► **Internal Medicine**

Dr. Kamaraj - MBBS, MD
 Dr. Paulson - MBBS (Diabetologist)
 Dr. Fuad Ramzi - MBBS, MRCP
 Dr. George - MBBS, MD

► **Paediatric**

Dr. Dasan Karat - MBBS, MD, DCH

► **General Physician**

Dr. M. Ragib - MBBS (Pakistan)
 Dr. P.V. Sridhar - MBBS (India)
 Dr. Salima Yousef - MBBS (Bangladesh)

► **Orthopedic**

Dr. Regi Bose - MBBS, MS, D.Ortho

► **OB & Gynaecology**

Dr. Revathi - MBBS, DNB, DGO
 Dr. Rekha Paulson - MBBS, MS, DGO
 Dr. Kalaivani - MBBS, MD

► **Radiology & Ultrasonography**

Dr. Thomas - MBBS, MD, DMRD
 Dr. Hanaa - MBBS, MS (Radiology)

► **Dental Surgeon**

Dr. Shajahan - BDS, MDS
 Dr. Ayham Askar - BDS

► **Eye Surgeon**

Dr. Anil Sonu - MBBS, MS, DOMS

► **E.N.T Surgeon**

Dr. P.C. Koruthu - MBBS, MS, DLO

We accept all
 major Insurance Cards

Shifa
 SKIN CARE CLINIC

مجموعة شفا، الجزيرة الطبية
SHIFA AL JAZEERA MEDICAL GROUP

Farwaniya - Opp. Police Station, Beside Maghateer Complex, Tel: 24734000, 65561619

P.O Box 18913 Farwaniya 81018 Kuwait, E-mail: shifakuwait@gmail.com www.shifakuwait.com

Fahaheel - Makkah Street Tel: 23919014

Hawally - Al Nahil International Clinic, 2nd floor, Beside St. No. 40, Tel: 22649652, 97921498

Playful Terrorist

Ashawari Talukdar lives constantly with a menace, her once-serene habitat now converting into a bumpy co-habitat. It isn't easy, she tells disarmingly, to live with an intrusion especially when you have no control over it.

Gods must indeed be crazy!! Hostel 8, Assam Engineering College, an abode otherwise, had not the gods decided to make it an abode for the little goons. After enduring the hardships of ragging as we were getting used to the hostel environment it suddenly dawned on us that the worst was yet to come – we had to face a mischievous terrorist that people call monkey. They really are menacing and cuddly at the same time.

In a rustic environment where the air is fresh and the scenery is breathtaking it is routine for the inhabitants to be woken up by the pleasant sounds of birds chirping. But in our place, with the arrival of spring, when the dainty sheen of grass already starts to blush to a deeper green, there is no such company of that pleasant sound. Rather, reality stares hard in our face when we see hulky monkeys jumping from one tree to another.

Amidst the sweet fragrance of pristine surroundings and the sound of birds we had our first encounter with our simian ancestors while strolling in our yard. Before we could recover from the shock, they launched an attack on the packets of chips and chocolates with their thin but strong paws. We had a practical lesson of the theoretical saying of how closely monkeys are related to humans. To assert the truth of the statement the monkeys have made a collection of colourful plastic containers which they steal from us on the nahar tree in the backyard. The monkeys are so dominating over us humans that it is almost like we are homeless, wanderers who could not except build a sanctuary

among the monkey flock.

Though we humans consider ourselves superior to the monkeys, they don't seem to agree. In fact they consider themselves at par with human, so much so that they majestically walk into our hostel climbing up the stairs and entering the rooms. But like gentlemen, or should I say gentlemonkeys, they knock on our doors and wait patiently until we open. We often start our day by greeting monkeys on our doorsteps and our alarms are nothing else but the scream of girls-“oi dorja bondho kor... bandor xumabo”. Fear is the last thing they show with a never-say-die attitude. If doors don't open they make their way inside through the alternative secrete route.

Talking about emotions, I must say these monkeys have a great sense of unity and brotherhood among

them. Once a little monkey died due to some reason and the whole gang came down to our hostel and started bhookh hartal there. None of the girls dared to step out that day.

I recall an interesting incident here. On a particular day, a gigantic monkey seemed to be sitting, I reckoned, on higher on in the hierarchy of the monkey kingdom. He did a short rampshow (I would prefer to call it a bedshow) in our dormitory, walking on all our beds. Seeing his attitude no one could dare to chase him away. Soon his whole gang flocked in and partied on my bed dumping all the food packets there. Not to forget their good manners, the monkeys left a small share of our food for us. The party got heated up when somebody's phone rang and one of the monkeys jumped off the bed

to sway his body to the rhythm of the ringtone. There was plain shock and anger clearly pulsating in each one of us but also thankfulness that the animals did not mess with our cell phones and our home assignments. All we could do was run helter-skelter in panic filling the corridors with our screams.

Not to mention the occasional patrolling on the streets and the late night pyjama parties on our roof. The clanking and thumping on the roof do not let us any peace at night.

Afternoons are school time for the kids. They undergo rigorous training in our volleyball court, jumping over the railings, climbing on the

trees, swinging on the volleyball net and somersaulting from the light post. Simply adorable!! But the next moment all good feelings vanish when they eye our kurkure packets.

Living with them is a constant entertainment in itself but as the saying goes - Only the wearer knows where the shoe pinches!

the modern touch of healing

Science of wound healing

MEBO Ointment acts at the three phases of wound healing and at the level of growth factors (bFGF, TGF-B1,NGF) to provide...

- The best quality of healing (minimal or no scarring)
- The best rate of healing.
- The best safety profile.

Reference: Jurjus A, Atiyeh BS, Abdullah IM, et al, Pharmacological modulation of wound healing in experimental burns, Burns,2007,33:892.

Heart Attack

Whether you are happy or heart-broken, whether you ignore its whispers or incessantly sing paeans for it, the fact of the matter is that this constant companion of yours is always exposed to mundane risks. And no one can drive home the point more eloquently than Dr. Anupam K. Das, himself a heart specialist.

A heart attack occurs if the flow of oxygen-rich blood to a section of heart muscle suddenly becomes blocked. If the blood flow isn't restored quickly, the section of heart muscle begins to die. Heart attacks most often occur as a result of coronary artery disease (CAD). Coronary artery disease is a condition in which a waxy substance called plaque builds up inside the arteries. These arteries supply oxygen-rich blood to the heart. The

myocardial infarction, can be fatal. This is often because people confuse their symptoms with a minor illness, like indigestion, and delay going to the hospital. They try to tough out their symptoms and receive treatment too late. Treatment for heart attack has improved dramatically over the years. It is crucial to promptly recognize symptoms and call emergency medical help if you think you might be having a heart attack.

In India, one third of all deaths are caused by HEART DISEASE. According to a projection by WHO & ICMR, by 2020 India will not only be the heart attack capital but also the capital of diabetics and hypertension. More than 2 million people have Heart attack every year and 225,000 people die of Heart attacks every year in US.

Who is at Risk for a Heart Attack ?

- Tobacco use (smoking)
- High blood pressure and diabetics
- Unhealthy diet (high blood cholesterol}
- Physical inactivity (overweight and obesity)
- Age-the risk of heart attack increase for men after age 45 and for women age 55
- Family history of heart attacks
- What are the Signs and

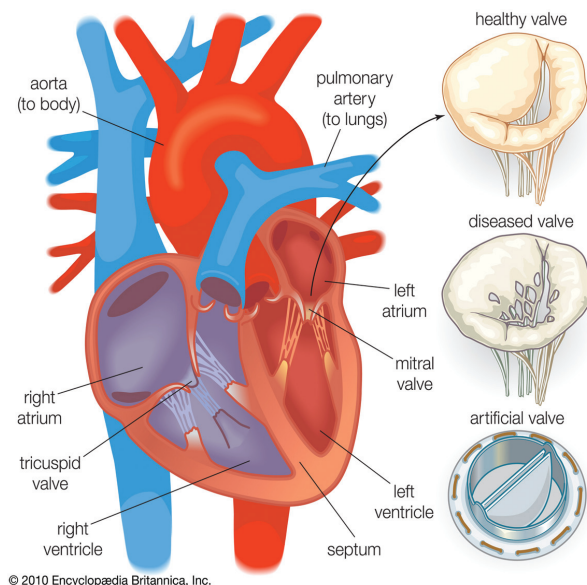
Symptoms?

- Pressure, feeling of fullness or a squeezing pain in center of the chest that lasts for more than a few minutes.
- Pain extending beyond the chest to the shoulder, arm, back, or even to the teeth and jaw.
- Shortness of breath, Sweating, Nausea & Vomiting
- Impending sense of doom, unusual or unexplained fatigue, fainting.

Some people have no symptoms at all. The earliest warning of a heart attack is usually a recurrent chest pain that's triggered by exertion and relieved by rest.

How Can a Heart attack be prevented?

1. Keep your blood pressure, blood sugar, and cholesterol under control.
2. Don't smoke. Avoid secondhand smoking.
3. Eat a heart-healthy diet rich in fruits, vegetables, and whole grains, and low in animal fat. Fruits and vegetables contain antioxidants — nutrients that help prevent every day wear and tear on your coronary arteries and limiting your salt intakes to less than one teaspoon a day. Fish is part of a heart-healthy diet. It contains omega-3 fatty acids, which help improve blood cholesterol levels and prevent blood clots.
4. Get plenty of exercise, at least 30 minutes a day, at least 5 days a week (talk to your doctor first).
5. Stay at a healthy weight. Aim for a body mass index (BMI) of between 18.5 and 24.9.

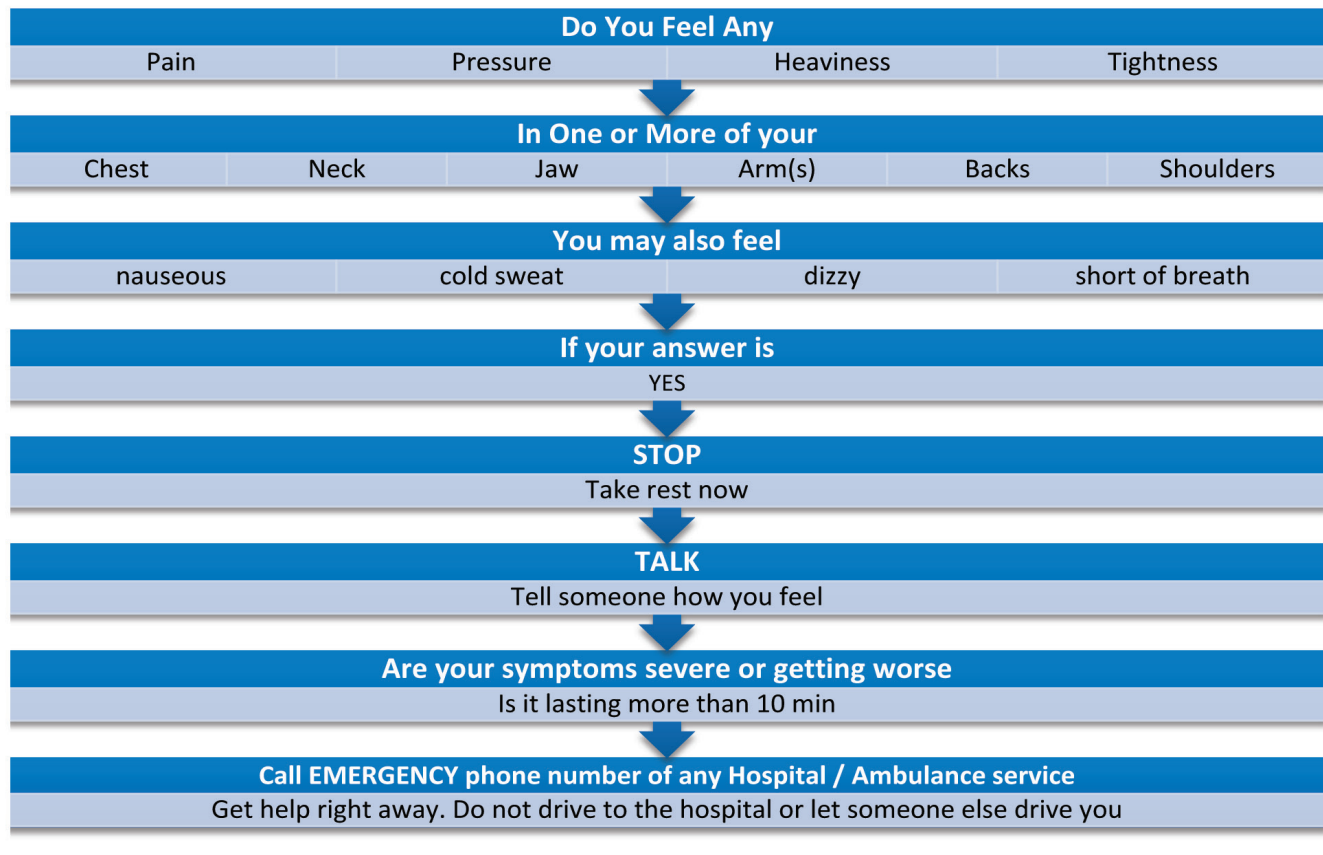
© 2010 Encyclopædia Britannica, Inc.

buildup of plaque occurs over many years. Eventually, the plaque mass encroaches on the vessel lumen and obstructs coronary blood flow. Alternatively, an area of plaque's can rupture inside the artery, which causes a blood clot to form on the plaque surface. A blood clot can mostly or completely block blood flow through the coronary artery and the patient can have a heart attack. Heart attack is the most common cause of heart failure and cardiac arrest.

A heart attack, also called a

Dealing with heart attack emergency:

KLAVOX® 1g
(Amoxicillin 875 mg / Clavulanate 125 mg)

- Ideal Combination for Better Compliance
- Convenient ^{BID} Dosing Regimen
- Better Safety and Tolerability Profile
- Powerful Respiratory Tract Antibiotic

Convenient BID Dosing

KLAVOX® 1g
clavulanate-potentiated amoxicillin
14 Tablets

Born in the UAE. Grown all over.

560 +direct offices.

29 countries.

3.5 million +customers.

7500 +employees representing

40 +nationalities spread across

5 continents. **One Brand.**

From a small branch established in the UAE in 1980 to a global network today, UAE Exchange has come a long way indeed. With 'delivering maximum value to the customers' as the motto, the global network is growing fast, scaling new heights and setting new benchmarks. Thank you one and all, for making this possible.

World's
trusted
money
transfer

Africa • Americas • Asia • Australia • Europe

Toll Free: 180 88 00 | Customer Care: +965 224 55653
www.uaeexchangekuwait.com

UAEXCHANGE®
Service is our Currency

**XPRESS
MONEY**
simple. fast. safe

**WESTERN
UNION**
moving money for better

money2
anywhere

scan the code
to learn more
about us

Children Art Competition 2012

This entry won the first prize in the category Group C: Class VII to XII.
The theme: **Mohabahu Brahmaputra Moha Milanor Tirtha**

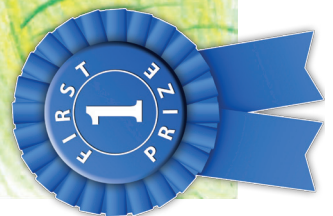
Trishala Goswami - Class VII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Children Art Competition 2012

This entry won the first prize in the category Group B: Class I to VI.
The Theme: **Asom Amaar Rupohi**

Shreya Kashyap - Class V
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Rudrakshi Goswami - Class II
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

2nd Prize winner, Group B

Jigyasa Bardalaye - Class III
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

3rd Prize winner, Group B

Anisha Talukdar - Class I
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Special Recognition, Group B

Anushka Das - Class I
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Adit Kashyap - Class I
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Debajan Mishra - Class II
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Meghna Dutta - Class III
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Anchita Rajkhowa - Class V
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Subhangi Sharma - Class III
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

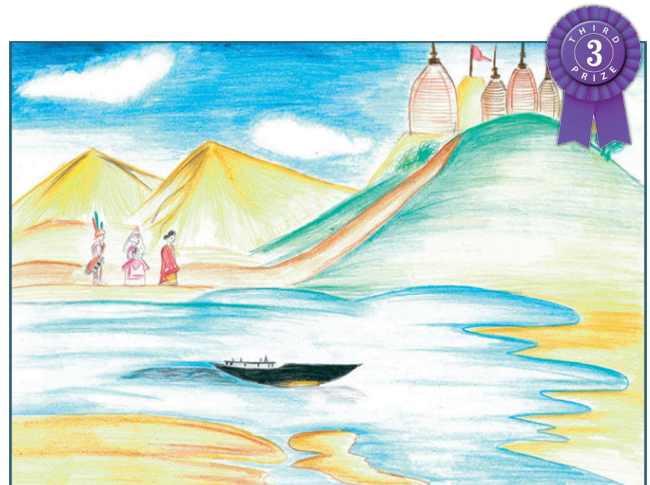
Shubhankar Sharma - Class III
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group B

Swarina Rajkhowa - Class VIII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

2nd Prize winner, Group C

Sanghamitra Nath - Class VIII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

3rd Prize winner, Group C

Debankur Das - Class VII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Special Recognition, Group C

Ankit Dutta - Class VII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group C

Upasana Mishra - Class VII
FAIP School, Ahmadi - Kuwait

Group C

A Tribute to Bhupen Koka

When he was gone, the vacuum was felt everywhere, even in the hearts of children. In this eulogy on this great personality who touched millions with his compositions, Shreya Kashyap, a student of class VI, FAIPS, Kuwait, presents a child's perspective as she grew up fondly with his songs.

The name of Dr. Bhupen Hazarika is very much synonymous with songs. We can not even imagine Bhupen koka without songs. His very name reminds us of his innumerable songs mainly in three languages namely Assamese, Bengali and lately Hindi. In my early childhood my mother and grandmother taught me Assamese rhymes for the Assamese letters like "O' hol Asomor pratham akhar, asomor akonir asomote ghor" etc. We were very fond of these rhymes and we remembered those by our heart after singing it aloud again and again.

Later we learnt the song "pasolir bagicha soru bagicha. Mor soru bagicha jano dekhisa." This song was composed when he was taking morning tea and gave musical tune to it at the request of his sister Sudakshina Sarma. Thus I got introduced to his songs. We won first prize by singing his song "Rang rang nana rang" in Duliajan when I was in class-I. Thus I fell in love of his magical music.

The life of this great and popular artist of the people is full of struggles. He was born in Sadiya in 1926 and roamed all over Assam and studied at different places of Assam in school time for his father getting transferred from place to place. He studied at Baneres Hindu University and later in university of Columbia of USA for higher studies. He was truly an artist of the people. He was the son of the soil, voice of the people. His magical voice crossed the geographical barrier of the state and found place in the hearts of neighbouring West Bengal and Bangladesh and later in mainland India. He even sang in many international forums of Europe and erstwhile U.S.S.R. in many peace missions alongwith many Indian exponents in their respective cultural fields. He bought many laurels and honours to his credit. This made people of Assam proud of him.

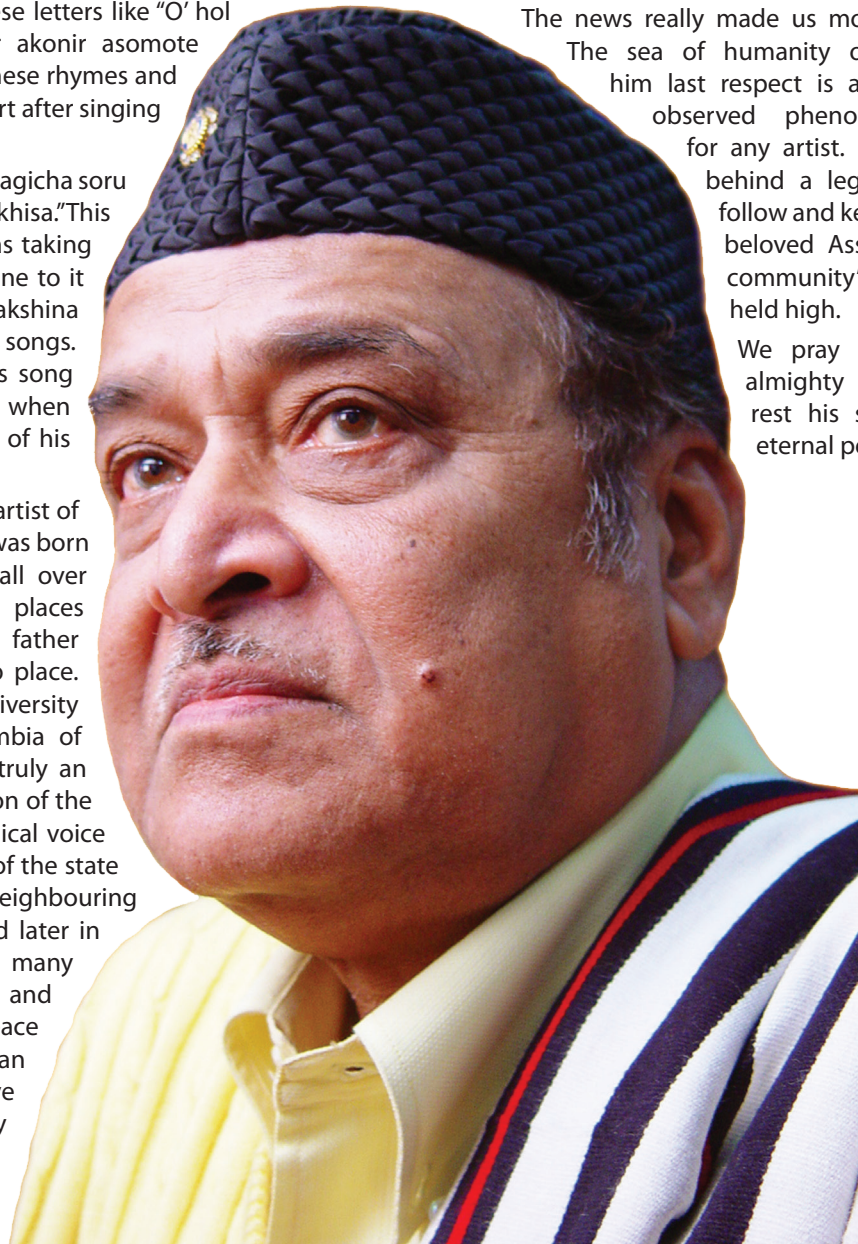
His personality grew larger and larger with time and made a bigger than life image for him. His popularity transcended beyond borders and became global in true sense. He was an institution by himself.

He died at the age of 86 years in Mumbai on 5th November, 2011 when we were in Dubai.

The news really made us mournful.

The sea of humanity offering him last respect is a rarely observed phenomenon for any artist. He left behind a legacy to follow and keep our beloved Assamese community's head held high.

We pray to the almighty to rest his soul in eternal peace.

Poems

Master Blaster

You throw the ball
And I hit it high high and high
Out of bounds of the earth
It goes like a rocket
To space and out of
The universe.
I wondered and wondered
And
Wondered
Where did the ball
Fly to?
Anyway we took another ball.
Now when I hit the ball
It goes
High high and high
and God
Catches it and says OUT
After a long practice I became
MASTER BLASTER

Antarip Kashyap
Class- VI, FAIPS, Kuwait

My Motherland Assam

I love Assam.
It's my birth place.
It's full of greenery and
it's very beautiful.
I love going to my grandpa
and grandma's place.
My grandma tells me
stories while I sleep.
I love going to the temple
with my grandpa and
grandma.
I love Assam.
I love the mountains of
Assam.
I love the rivers of Assam.
I love the beauty of Assam.
I love my Assam very
much.

Rudrakshi Goswami
Class-III, FAIPS, Kuwait

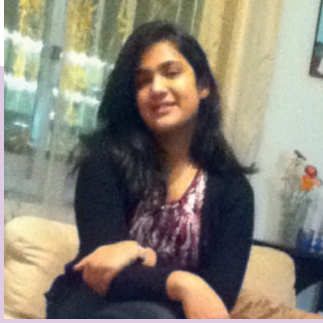

Party

Hi, I am Adit.
Today let's talk about "Party".
"Party" is the best thing ever!!!
I feel very happy when parties
come. In parties I always play,
dance, sing or
do anything I want.
O.K. now I gotta write a letter
to a magazine and the name
of the magazine is "Jetuka".
"Jetuka" is a famous magazine
and all the Assamese people in
Kuwait read it. Oh! I forgot to
write about party.
Alright party means New Year!!
He he he he, you know I laugh
in parties. Bye, oh no, parties
are over, oh man bye!!

Master Adit Kashyap,
Class-II, FAIPS, Kuwait

Journey Through a Nightmare

As I was walking down the avenue,
suddenly I felt as if something followed me,
as if it wanted to tell me something,
something that bothers me.

Is it just an illusion? Or is someone following me?
My mind questioned me, how does it seem to be?
Perhaps an eerie ghoul with a sinister face...
With extremely hideous, spooky hands!!
His long, quirky feet, slowly approaching me...
Escaping was a remote possibility
So it was better if I had not evasively done anything...

Now that it was quarter past five,
it exacerbated more than ever,
that feeling of 'fear' I have felt never..
Oh god! Is this place haunted? Or am I feeling haunted?
That flustering figure came nearer and nearer
I began taking large footsteps, and so did it,
I began breathing faster, and so did it.
Everything I longed, it repeated me
Holy Jesus! What a callous over me!!

And now my tranquillity began to shrink,
I had to turn around to see who it was...
As I was about to, I felt something by my shoulder,
touching and shaking me,
oo!! I closed my eyes harder...
Wake up!! You even paced sleeper...
And shook me... till I finally opened my eye shutters,
and screamed, "HELP!"

Oh, it was just a dream,
and that was my mother shaking me
asking, "Have you seen a ghost you scared chick?
Get up, and stop being such a sleepy freak!"
I whispered to myself, "I wish I had slept some more...
To discover what that was,
but then I would be goose bumping even more!
But all of the most... no!! I didn't.
In fact, I actually should be glad I didn't!

Trishala Goswami
Class VIII

Fahaheel Al-Wateneih Indian Private School
Ahmadi, Kuwait

Holiday in The Horizon

Summer vacations are almost here again
They are annual as you can see,
When the best place to visit is
A warm soothing beach near the sea

Lots of exciting holiday homework
And lots of things to make
And if you are going abroad this year
Then lots of souvenirs to take

Waking up in the morning
But there are hardly any studies
And the best parts is whenever we want
You can chat with your buddies

Hobbies and pastimes
Creativity and imagination
Maybe you can write a good article
That pours in some appreciation

How about writing a song
Or some poems or maybe a story
And how about writing on someone else's lifetime
Or your own biography

There are many things you can do
I bet you won't get bored
You could master basketball or badminton
And prided in what you scored

It's like the longest holiday you ever get
Always make it the fun
Enjoy as much as you can get
Before the holidays are done

Upasana Mishra
Class VIII

Fahaheel Al-Wateneih Indian Private School
Ahmadi, Kuwait

Prothom Bohag 2011

Fintas Park, Mahboula -April 15, 2011

Sarodiya Utsav 2011

Mughal Mahal Restaurant -October 28, 2011

E
V
E
N
T
S

I
N

P
I
C
T
U
R
E
S

Sarodiya Utsav 2011

Mughal Mahal Restaurant - October 28, 2011

Magh Bihu

Egaila Beach Park - January 01, 2012

Bohag Bihu/Shanta Uzir Nite 2011

Hotel Crown Plaza - May 13, 2011

E
V
E
N
T
S

I
N

P
I
C
T
U
R
E
S

*With Best Compliments
& Heartfelt Good Wishes
for all members and families of
Asom Association, Kuwait*

*Aghore Bhattacharya
Pranami (Bobby) & Ronit*

হে সুধাকৰ্ত্ত তোমাক সহস্ৰ প্ৰণাম

এজন মহানৰ

সতে হোৱা বিজন গোস্বামীৰ এটা আপোন আপোন লগা ডায়েৰীৰ পাত

বিস্তৰ্ণ পাৰে, অসংখ্য জনৰে
হাঁহাকাৰ শুনিও

- - - - বুঢ়া লুইত তুমি, বুঢ়া লুইত
বোৱা কিয়?

এই হাহাকাৰৰ মাজত সিদিনা হঠাতে
যেন লুইতৰ দুয়োপাৰে স্ক্ৰ হৈ
পৰিছিল জনজীৱন। হাহাকাৰ,
হাইউকমিক পৰিবৰ্তে শুনা গৈছিল
শত সহস্ৰ বিমুগ্ধ জনতাৰ ভাগিপৰা
হৃদয়ৰ উচুপনি। অসমী আই মাতৃৰ
কোলা উদং কৰি, সমূহ দ্বৰাইজক
পিতৃহীন কৰি, কালৰাত্ৰিৰ ঘন কলা
গহবৰলৈ স্ৰিদিনৰ বাবে গুচিগল
আমাৰ আটাইৰে মৰমৰ অসমী আইৰ
সুসন্তান ভূপেন হাজৰিকা।
লুইতৰআকাশ বতাহে মাথো একেটি
বাক্য প্ৰতিশ্ৰুতি হ'ল, আমাৰ
মৰমৰ, অতিকৈ চেনেহৰ ভূপেনদা
অমৰ হওক।

শৈশৱ ভৰি লৰালি হ'ল, লৰালি পাৰ
হৈ আজি জীৱনৰ ভৰ দুপৰীয়াত
উপস্থিত হ'লো কিন্তু কাহানিও এটি
ক্ষণৰ বাবেও ভাবিব পৰা নাছিলো যে
ভূপেনদাৰ অবিহনেও আমি থাকিব
পাৰিম। সচাকৈয়ে ই প্ৰতি জন
অসমীয়া আৰু সচা ভাৰতীয়ৰ ববে
কল্পনাতিত। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনৰ
লগত ভূপেনদাৰ অদ্বিতীয় সৃষ্টিবোৰ
এনেদৰেই ওতঃপ্ৰতঃভৱে জৰিত হৈ
আছে যে ভটিয়াই চালে জীৱনৰ
প্ৰতিটো স্তৰ, প্ৰতিটো ক্ষণৰ লগত

এটা নহলে আন এটা গান জৰিত হৈ
আছে। ৰেডিও, গ্ৰামাফোনত
ভূপেনদাৰ সুরলা, অৰ্থপূৰ্ণ, কেতিয়াবা
বাস্তৱিক, কেতিয়াবা কাল্পনিক নতুবা
কেতিয়াবা প্ৰেমৰ মাদকতা ভৰা

আছিল বিহুৰ বতৰত, বিহু সন্মিলনৰ
সন্দৰ্ভত। কিন্তু সবাতোকৈ মনত থকা
মূহুৰ্তটো আছিল যেতিয়া মোৰ
জীৱনলৈ আহিছিল হাঁহি আৰু
আনন্দৰ জোৱাৰ লৈ কনমানি নিকি।

বিভিন্ন প্ৰান্তৰ বিষয়ে ৰচ গানবোৰ
শুনি শুনিয়েই আমি ডাঙৰ হ'লে।
কিন্তু নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ হাতৰ পৰা
কোনেও সাৰি যাব নোৱাৰে - এইয়েই
সৃষ্টিৰ নিয়ম।

ক্ষন্তেকীয়াভাৱে হলেও, জীৱনত
বহুবাৰেই হৈছিল ভূপেনদাৰ
সান্নিধ্যলাভৰ সৌভাগ্য। বেছিভাগেই

দিনটো আছিল জুনমাহৰ এটি
ফৰকাল বুধবাৰৰ ৰাতিপুৱা নিকিৰ
আগমনৰ এয়া তৃতীয় দিন মাথো।
অইল হস্পিটেল এক্সিকিউটিভ ৱাৰ্ডৰ
দিঘলীয়া বাৰান্দাখনত কৰ্তব্যৰত
অৱস্থাত আছিলো আমুকা। ৰাতি
ড্ৰিলিংৰ চাকৰি দিনত হস্পিটেলৰ
ডিউটি। হঠাতে লক্ষ্য কৰিলো দুৱৈৰ

পৰা আহি আছে বগা কোট পৰিহিত এটি চিকিৎসকৰ দল। ভাবিলো এতিয়া দহ বজাত আকৌ কিহৰ ৰাউণ্ড, ডাক্তৰৰ ৰাউণ্ডতো ৰাতিপুৱাই হৈ গৈছে। কিন্তু দেখিতো এনেকুৱাই লাগিছে, সেয়া চন্দনদা, উদয়নদা . . . সোমাজত ছি . এম. ও ডাঃ পি.কে. বৰুৱা আৰু লগতে ক'লা টুপি পিন্ধা ভূপেনদাৰ টাইপ মানুহ এজন, সদলবলে দলটোৱে মোৰপিনেই আহি আছে। মূহূৰ্ততে মই বাকৰুদ্ধ হৈ গলো, মাজৰ টুপি পিন্ধা মানুহজনৰ সচাকৈয়ে ভূপেনদা আৰু তেওঁৰ পাছে পাছে ছাঁটোৰ দৰে লাগি আছিল কল্পনা লাজমী।

ওচৰ পাই ডাঃ বৰুৱাই যথায়থ চিনাকী পৰ্ব সম্পন্ন কৰি কলে যে ভূপেনদা আমাৰ বিহতলীত প্ৰোগ্ৰাম কৰিব আহিছে, সেই সূত্ৰে তেখেতে আমাৰ হস্পিতেলখন এপাক মাৰি যাব বিচাৰিছে। গতিকে আমি তেখেতক ত্ৰেমাৰ শ্ৰীমতী থকা ৱাৰ্ডটোলৈকে লৈ আহিলো। বৰভাল হ'ল মইয়ে কি ভাগ্যবান ইত্যাদি সলাগি থাকোতেই চোন আটাইবোৰ ৰুমৰ ভিতৰলৈ সোমাই গল। সন্নিৱ যুৰাই পোৱাৰ নিচিনাকৈ মই তৎক্ষণাত বেগাই পিছে পিছে সোমাই গলো আৰু একপ্ৰকাৰ চোঁচা মাৰি যোৱাৰ নিচিনাকৈ ভূপেনদাৰ চৰন স্পৰ্শ কৰিলো। এটি সদাবিৰাজমান হাঁহিৰে আশীৰ্বাদ দি তেখেতে মোক সাৱটি ললে। সেই কেইটিমান ক্ষণ মোৰ আজিও স্পষ্টকৈ মনত আছে। উৎফুল্লিত দি তেখেতক সুখিলো মোক চিনি পাইছেনে ভূপেনদা, আঠগাওঁৰ বিহতলীত, দুলিয়াজানৰ বিহ সন্মিলনত যে - - -। একেই হাঁহি মুখেৰে উত্তৰ দিলে সুধাকণ্ঠই, 'কেলেই পাহৰিম, ভালকৈয়ে মনত আছে বিজন।' যদিও মই জানো যে তেখেতৰ মনত নাই, কেনেকৈ থাকিব

বাৰু? হেজাৰ জনক লগ পাই থাকে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন প্ৰান্তত।

অতপৰে গোটেই ঘটনাক্ৰম লক্ষ্য কৰি অৰাক দৃষ্টিৰে চাই থকা মোৰ সহধৰ্মিনীয়ে বিচনাৰ পৰাই সুখিলে, 'হেৰা তুমি কাক ভৰি চুইচা?' একপ্ৰকাৰ খং আৰু আচৰ্যৰ ভাবেৰে মই কলো, মামু এয়া ভূপেনদা আমাৰ অকনমানিজনীক চাবলৈ আহিছো, প্ৰভু আমাৰ যে কি মহাভাগ্য।

মোৰ সহধৰ্মিনীৰ শৰীৰৰ ভালবেয়া বুজলৈ ভূপেনদাই কনমানি নিকিৰ কাম ছাপিলে। তাইৰ সুকোমল হাতখন স্পৰ্শ কৰি কলে 'বৰ ৰূপৱতী হব তোমাৰ ছোৱালী, কি নাম ৰাখিছা? যিয়েইকে নাম নোথোৱা, এই কন্যাৰ আগমনে তোমালোকৰ জীৱনলৈ আশা আৰু পোহৰৰ উদ্দি পনা কঢ়িয়াই আনিব আৰু এটি গৌৰৱজল অধ্যায়ৰ সূচনা কৰিব। ভগৱানে তাইক সদাসুখী আৰু ভাগ্যৱতী কৰক। ইত্যাদি ইত্যাদি .. .। কেইফাকিমান কবিতাসদৃশ শব্দৰ উশৃঙ্খলতা লগাই অনৰ্গল কৈ গল কথা। ভূপেনদাৰ কথাবোৰো তেখেতৰ গীতৰ নিচিনাই সূৰলা, শুনিতে শুনিয়েই থাকিবৰ মন যায়। এনেদৰে প্ৰায় আঠ-দহ মিনিটৰ কথোপকথন চলিল আটাইকেইজনৰ মাজত। তেনেতে এটি দৃঢ় কণ্ঠ মাজৰ পৰা ভাঁহি আহিল। সেয়া কল্পনা লাজমী, অভ্যাসবসত প্ৰতিক্ষণত সোৱৰাই থাকে ভূপেনদাক। লক্ষ্য কৰিলো প্ৰতিমূহূৰ্ততে মানুহগৰাকী ভূপেনদাৰ লগত ছাঁৰ নিচিনাকৈ থাকে আৰু তেখেতৰ প্ৰতিটো খেয়াল ৰাখে, কেতিয়া কি কৰিব লাগিব। ইত্যাদি ইত্যাদি। তেখেতৰ ভাগ দেখি মই বিমুগ্ধ হলো আৰু সিদিনাই কল্পনা বাইদেউৰ প্ৰতি এক বিশেষ শ্ৰদ্ধা ওপজিল।

অহাৰ নিচিনাকিয়ে নিমিষতে দিঘলীয়া বাৰান্দাখনৰে গৈ গৈ নাইকীয়া হৈ গ'ল ভূপেনদা সমন্নিতে গোটেই দলতো। মনতে কৰযোৰে ঈশ্বৰক ধন্যবাদ জনালো। নিজকে ধন্য মানিলো আৰু কনমনজনীৰ মুখখন চাই ভাবিব ধৰিলো মাজনী, তই সচাই খুব ভাগ্যবান। পৃথিৱীলৈ আহিয়েই ভূপেনদাৰ নিচিনা এজন কিংবদন্তিৰ আশীৰ্বাদ লাভৰ সৌভাগ্য হৈছে তোৰ। অতঃপৰ পাচতো মোৰ সেইক্ষণ কেইটি মনত পৰিলে এটা বেলেগ গৌৰৱৰভাৱ আহে। মই সদায় নিজকে কও, তই ডাঙৰ হৈ সকলোকে বুকুফিন্দাই কবি, মোৰ জন্মৰ সময়ত ভূপেনদা আহিছিল আশীৰ্বাদ দিবলৈ। কেৱল মাথো এটিয়েই দুখ থাকিগল, সেই বিশেষ মূহূৰ্তকেইটা মই কেমেৰাত আবদ্ধ কৰি ৰাখিব নোৱাৰিলো, আবদ্ধ আছে মনৰ পৰ্দাত স্পষ্টকৈ।

আদ্যশ্ৰোদ্ধৰ দিনাখন অনুভূতিপিয়কৈ পতা সোঁৱৰণী সভাখনত দুৱাৰাৰে কবলৈ গৈ থোকাথকি মাতেৰে বৈ গলো মই। দুখাৰি চকুলোৰ বাহিৰে আৰু মুখৰ পৰা একোৱেই নোলাল। সচাকৈ ভূপেনদাৰ নিচিনা এজন মহান ব্যক্তি হেজাৰ বছৰত এবাৰ জন্মলাভ কৰে। তেখেতৰ মহান জীৱনকালৰ প্ৰতিটো পৰ্য্যায়তে অসমী আইলৈ আগবঢ়াই গৈছে অলেখ, অমূল্য অৱদান। আমি আটাইয়ে তেখেতৰ প্ৰতি চিৰকৃত্য। তেখেতৰ পুন্যআত্মাই চিৰশান্তি লাভ কৰক, ঈশ্বৰৰ ওচৰত এয়েই প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। মই নিজকে ধন্য মানিছো আৰু গৌৰৱবোধ কৰো যে তেখেতৰ জীৱনকালত মই জন্মগ্ৰহণ কৰিছো এই ৰূপহী অসমদেশত।

বঙালী বিহু - এটা সুকীয়া অনুভৱ

বিনয় মধুৰভাষী অনুপম ৰাজখোৱাৰ এই লিখনিয়ে বিহুৰ বিষয়ে বহু নজনা কথাৰ সন্বেদ দিছে

চ'তে গৈয়ে গৈয়ে
ব'হাগে পালেহি
ফুলিলে ভেবেলি লতা।
কৈনো কৈ থাকিলে
ওৰকে নপৰে
বঙালী বিহুৰ কথা।।

সেয়েই মইও আজি মনৰ মাজত থকা বহাগ বিহুৰ অনুভৱ খিনিকে প্ৰকাশ কৰিবলৈ লৈছো। বহাগ বিহুৰ যে এটা বিশেষ মাদকতা আছে সেইটো প্ৰকৃততে সেউজী অসম খনিৰ মাজত থাকোতে সিমান অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিলো। এতিয়া কুৱেইটত থাকিহে তাক যেন সঁচা অৰ্থত উপলব্ধি কৰিবলৈ লৈছো।

বিহুৰ লগত অসমীয়া মানুহৰ এটা নিবিড় সম্পৰ্ক আছে। বিহু হ'ল অসমীয়াৰ সংস্কৃতিৰ দাপোন আৰু আনন্দ উল্লাসৰ মাধ্যম। অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ অতি আদৰৰ আৰু সাদৰৰ বঙালী বিহুটি চৰ চাপি অহাৰ লগে লগে আমাৰ সকলোৰে গাত যেন এটা বেলেগ অনুভূতি জাগি উঠে। বিহুৰ সম্পৰ্কে এতিয়াও অধ্যয়ন আৰু গৱেষণা চলি আছে বিশেষকৈ বিহু ক'ত, কেতিয়া, কেনেকৈ আৰম্ভ হৈছিল। এই সম্পৰ্কত বহুতেই বহু মত আগবঢ়াইছে। কিন্তু বহুতেই একমত যে আহোমৰ ৰাজত্ব কালত বিশেষকৈ জয়ধ্বজ সিংহৰ পৃষ্ঠপোষকতাত বিহুৰে লাভ কৰিছিল ৰাজকীয় মৰ্য্যাদা। স্বৰ্গদেউ ৰুদ্ৰসিংহৰ দিনত বিহুৰ ৰংঘৰৰ বাকৰিলৈ আনি সু-শৃংখল কৰি সমৃদ্ধ কৰিলে আৰু ৰজা প্ৰজা সকলোৰে মিলি বিহুৰ আনন্দক উপভোগ কৰিলে।

ব'হাগ বিহুৰ কথা কবলৈ যাওতে মোৰ ল'ৰালি কালৰ দিনবোৰৰ কথা ন'কলে বিহুৰ কথা আধৰুৱা হৈ ৰৰ। সেই সময়ত আমাৰ বহাগ বিহুৰ অনুভৱ চ'ত মাহৰ

পৰাই হৈছিল বুলি কব পাৰি। বসন্তৰ পৰশ পাই গছলতাই নতুন পাত ফুলেৰে জাতি হৈ পৰে। নাঁহৰ ফুলে, পলাশ ফুলে, কুলি - কেতেকী চৰাইৰ অমিয়া মাতেও বিহুৰ আগজাননি দিয়ে। সেয়েই বিহু গীতত গাইছে --

আজি বিহু বিহুকালি বিহু বিহু
নাহৰ ফুল ফুলিবৰ বতৰ
কেতেকী চৰায়েকাটে সৰু সূতা
মৰুৱা কাঠৰে যঁতৰ।।

আনহাতে চ'ত মাহৰ বৰদৈচিলাৰে অহা বৰষুণে শুকাই থকা খাল, জান জুৰি বিলবোৰ পানীৰে ওপচাই পেলায়। গছৰ ফেৰেঙণিত, তামোল, আম, কঠাল আদি গছত থকা কাপোফুলবোৰ ফুলিবলৈ ধৰে, তাৰ পাহিবোৰ বতাহত হালে জালে। আমাৰ ঠাইবোৰত সেই সময়ত থকা আন এবিধ ফুল হ'ল কেতেকী ফুল। কেতেকী ফুলৰ সুবাস নোপোৱাজনে তাক অনুভৱ কৰাটো কঠিন, এপাহ কেতেকীয়ে বহু দূৰলৈ তাৰ সুবাস বিয়পায়। এই কেতেকী ফুলৰ গছ ৰেৰ কাইটীয়া, আনহাতে তাৰ মাজত সাপ থকাবো ভয় থকে, কিয়নো কেতেকী ফুলৰ গোন্ধে সাপক আকৰ্ষণ কৰে বুলি ভবা হয়। গতিকে এই ফুল বিচাৰি অনাতো বৰ কঠিন কাম আছিল। সেয়েহে ইয়াৰ বৰ আদৰ আছিল। বিহুৰ আগে আগেকে কেতেকী ফুল বিচৰাতোও আমাৰ এটা বিশেষ কাম আছিল। সেয়ে পালে বৰ ভালো লাগিছিল। হুঁচৰিৰ পদত সেয়েই গায়-

স্বৰ্গদেউ পদুলিত গোন্ধাইছে মাধুৰী
কেতেকী মলে মলাই ঐ গোবিন্দাই
ৰাম।

আনহাতে সেই সময়ত গাঁৱৰ জীয়ৰী, বোৱাৰীয়ে ফুল বহা গামোচাৰে (বিহুৱান) পৰিয়ালৰ লকৰ লগতে আপোনজনক

চেনেহৰ আৰু জেষ্ঠাজনক সন্মানৰ চিন হিচাবে উপহাৰ দিয়াতো আছিল বিহুৰ এটা পৰম্পৰা। তাৰোপৰি সেই সময়ত বয়সীয়াল ব্যক্তি সকলে বিহুৰ হুঁচৰিত চেলং চাদৰ লৈ বিহু মাৰিছিল। হুঁচৰিৰ পদত সেয়ে গায় --

সৰুসূতাৰ চেলংখনি বৈ দিয়া
সৰুভনী
বিহু মাৰিবলৈ যাওঁঐ গোবিন্দাই
ৰাম।।

চেলং চাদৰ আছিল এটা সন্মানৰ বস্তু। সেয়েই বিহুৰ আগে আগে গাঁওবোৰত তাঁত শালৰ খিতিৰ খিতিৰ শব্দই মুখৰিত কৰি ৰাখিছিল। সেই অনুৰূপ ধৰনেৰে টেকী শলাৰ পৰা অহা মাতত গাঁওবোৰ ৰজন জনাই গৈছিল, কিয়নো সংক্ৰান্তিৰ আগৰে পৰা বিহুৰ বাবে লগা চিৰা, সান্দহ, হুৰুম, আখৈ, মুড়ি, পিঠা পনা আদি বনোৱাত আইতা, জীয়ৰী, বোৱাৰী সকলো ব্যস্ত হৈছিল। বিহুলৈ এমাহ এপষেক থকাৰ পৰাই এখন গাঁৱৰ পৰা আনখন গাঁৱলৈ বিনিকি বিনিকি ভাঁহি অহা ঢুলীয়া সকলৰ ঢোলৰ মাতে, পেপুৰাৰ পেপাৰ মাতে বিহু অহাৰ আগজাননি বাৰুকৈয়ে দিছিল। আমাৰ মনত তেতিয়া বিহু কেতিয়া পায়হি লাগিছিল। এইদৰে চাওতে চাওতে বিহু পায়হি। ব'হাগ বিহুটি চ'তৰ শেষৰ দিনটোত গৰু বিহু হিচাবে আৰম্ভ হয়। গৰু কৃষিজীৱী ৰাইজৰ খেতিৰ বাবে প্ৰধান অৱলম্বন। সেয়েহে এই গোসম্পদক সন্মান জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে গৰু বিহু পালন কৰা হয়। গৰু বিহুৰ আগদিনাৰ পৰাই আমি ব্যস্ত হৈ পৰিছিলো। কিয়নো উদং দিনত চৰিবলৈ মেলি দিয়া গৰু কেইটা ঘূৰি আহিলিনে নাই চোৱাতো আমাৰ দায়িত্ব আছিল। তাৰোপৰি চাক সাজিবৰ

বাবে বাই, গৰু খেদিবৰ বাবে দীঘলতি, মাখিয়তিৰ ডাল (কিয়নো বিহুৰ দিনা গৰুক এছাৰিৰে খেদা নহয়) বিহুৰ দিনা গৰু বান্ধিবৰ বাবে তৰা গছ আদি যোগাৰ কৰা, গৰুক গা ধুৱাবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় মাহ, হালধি যোগাৰ কৰা, চাকৰ বাবে লগা থেকেৰা, লাউ, বেঙেনা আদি গোটোৱতো আমাৰ এটা প্ৰধান কাম আছিল। আকৌ জাক দিবৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বস্তুও যোগাৰ কৰিব লাগিছিল। মুঠতে আমাৰ গাত তৎ নাছিল। গৰু বিহুৰ দিনা ৰাতিপুৱা মা-দেউতাইহঁতে গৰুক সানিব বা ফোঁট দিবৰ বাবে বতি দিয়া মাহ হালধিৰ লগতে হালধি, লাউ, বেঙেনা, থেকেৰা আদিৰে তৈয়াৰ কৰা চাক লগত লৈ আগতে ঠিক কৰি খোৱা দ পানী থকা ঠাই বা জানজুৰিত কেইবা ঘৰো মিলি গৰু ধুৱাই আনন্দ কৰিছিল। শেষত আমি এঘৰে আনঘৰৰ চাক সলনি কৰি আনি সেইবোৰ হয় গু গোহালিত বা নহ'লে ভড়াল ঘৰৰ চংখলাত ওলোমাই ৰাখিছিলো। লোক বিশ্বাস এনে চাকে গোসম্পদক বছৰটোলৈ বেমাৰ আজৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰে। বাকীকথা মাহ হালধিৰে আমি গাধুই মান্যজ নক সেৱা জনাই মাই দিয়া বিহুৰ জলপানৰ জুটি লৈছিলো। গধূলি গৰু কেইটা ঘূৰি অহাৰ পাছত তৰাৰে বনোৱা ৰছীৰে বান্ধি পিঠা খুউৱা হয়। লগতে মাখিয়তি, দীঘলতি, বিলঙনি, ধানখেৰ আদিৰে গোহালিৰ মুখত বনোৱা জাকত জুইলগাই ধোৱা দিয়া হয়।

গৰু বিহুৰ দিনা বিশেষ আনন্দৰ উৎস আছিলসেইবোৰ অঞ্চলত হোৱা কনী যুঁজ। অৱশ্যে এই কনী যুঁজ বিহুৰ কেইবা দিনো আগৰে পৰাই আৰম্ভ হৈছিল। এই কনী যুঁজৰ বাবে ডেকা সকলে কেইবা সপ্তাহ আগৰ পৰাই যো-জা চলাইছিল যেনে - টান কনী বিচৰা, কনী যুঁজৰ কলা কৌশল আয়ত্ব কৰা ইত্যাদি। গাঁৱৰ তিনিআলি, চাৰি আলি দৈনিক বা সাপ্তাহিক বজাৰত কনী যুঁজৰ প্ৰতিযোগিতা চলিছিল। কনী যুঁজৰো বিশেষ কিছুমান নিয়ম আছিল যেনে - কোনতো পিঠিৰ লগত কোনটো পিঠি যুজাব লাগিব, কোনজনে আগতে

আগবাঢ়িব লাগিব আদি। কিছুমান কনী যুঁজত ইমান পাকৈত আছিল যে জিকি অনা কনীৰে (বাজনে কনী দি দিয়াতো নিয়ম) বহুত দিনলৈ কনীৰ জুতি লব পাৰিছিল ঘৰত সকলোৰে লগত।

আগতুক বছৰটোত অপয়া অমঙ্গল, বিভিন্ন বেমাৰ আজাৰ আদিৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ বাবে নানা গছবন, শাক-পাচলি আদি বৈদিক যুগৰ পৰা ৰঙালী বিহুত ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। সেয়েই মা বাইদেউহঁতে গৰু বিহুৰ দিনা ৰাতি ভাতৰ বাবে ঔষধি গুণ সম্পন্ন এশ এবিধ শাক গোটাইছিল। তেতিয়া এইধৰনৰ শাক বিচাৰি পোৱাতো অৱশ্যে সহজ আছিল। অসমৰ বনৌষধি গবেষক তথা চিকিৎসক ডাঃ গুণাৰাম খনিকৰে তেখেতৰ প্ৰকাশিত পুঠিত এই বিষয়ে প্ৰকাশ কৰিছে। এনেবোৰ শাক পাচলিয়ে মনলৈ নতুন উৎসাহ কৰ্ম প্ৰেৰণা অনাৰ লগতে বিভিন্ন ৰোগ প্ৰতিৰোধ, ৰোগ নিৰাময় কৰি আমাৰ মজু সুস্থ ৰাখে। আনহাতে জেতুকাৰ নৰ থকা বেলেগ নকলেও হব। এই জেতুকাৰেই হাত বুলাই ছোৱালী, জিয়ৰী সকলে নিজকে বিহু নাচৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰে। কিছুমানে আকৌ গুঁঠ বোলাইছিল বৰহমথুৰীৰে।

ৰঙালী বিহুৰ প্ৰধান আৰু আনন্দৰ উৎস হ'ল হুচৰি। এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব খুজিছো আগৰ দিনত হেনো উজনি অসমৰ ডেকা-গাভৰু সকলে গোটেই চ'ত মাহ জুৰি বিহু মাৰিছিল। চ'তৰ ৰাতি

ডেকা সকলে নদীৰ পাৰত, মুকলি পথাৰৰ আঁহত বা বড় গছৰ তলত বা তেনেধৰনৰ আওঁগৰীয়া ঠাইত বিহুখোলা পাতি ৰাতি বিহু মাৰিছিল। তেনেদৰেই গাভৰু সকলেও পৃথককৈ ৰাতি বিহু পাতিছিল। ডেকা গাভৰুৰ বিহু খোলাবোৰ সাধাৰণতে ওচৰা-ওচৰিকৈ লৈছিল। ডেকা বিহুৰ সমল আছিল ঢোল, পেপাঁ, গগনা আৰু তাল। গাভৰুৰ বাদ্য আছিল টকা আৰু গগনা। এই বিহুত বিহু গীতৰ মাজেদি ডেকা গাভৰুৱে মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ কৰিছিল। যদিও হুবহু একে নাছিল, এই ৰাতি বিহুৰ সম্পৰ্কে মোৰ আইতাৰ পৰা কিছু কথা শুনিছিলো।

ইতিমধ্যে ওপৰত, কোৱা হৈছে যে আহোম ৰাজত্বৰ দিনত বিহু ৰাজকীয় মৰ্যাদা সহ ৰাজ চ'ৰা বা ৰংঘৰৰ বাকৰীলৈ আহিল। ডা-ডাঙৰীডাকে মুখ্য কৰি অন্যান্য ৰাজন্যবৰ্গৰ ঘৰৰ ব্যক্তিগত চোতাললৈকো এদিন বিহু সম্প্ৰসাৰণ হ'ল। এইদৰেই হয়তো এদিন বিহু গাৱে-ভূঞে আহি পালেহি। সেয়ে হয়তো আজিও এটা অঞ্চলৰ বা গাঁৱৰ হুঁচৰি প্ৰথমতে মুখিয়াল বা বয়সস্থ জনৰ ঘৰৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়।

ডেকা, ল'ৰা, বয়সীয়া সকলো মিলি গোৱা এই হুঁচৰি গৰু বিহুৰ দিনা গধূলি আৰম্ভ হয়। মুখিয়াল জনৰ ঘৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰা এই হুঁচৰি ধনী দুখীয়া নিবিচাৰে সকলোৰে ঘৰলৈ গৈ বিহু মৰাৰ লগতে গৃহস্থৰ কুশল কামনা কৰি আশীৰ্বাদ

দিয়ে। সেয়েই গাঁৱৰ মানুহেও হুঁচৰিৰ যোগেদি ৰাইজৰ আশীৰ্বাদ লবলৈ অপেক্ষাকৰি থাকে। লোকবিশ্বাস যে ৰাইজৰ আশীৰ্বাদ বহুতো অপায় অমঙ্গল দূৰ কৰে। গোটেই গাওঁ বা অঞ্চলটো শেষ হোৱাৰ পাছত সাধাৰণতে ডাঙৰ আঁহত বা বড় গছৰ তলত সেই বছৰলৈ হুঁচৰিক বিদায় দিয়ে।

আজিকালি বিহুৰ এটা জনপ্ৰিয় ভাগ হৈছে মুকলি বিহু আৰু মঞ্চ বিহু। আমিও সেই সময়ত মুকলি বিহুত যোগদান কৰিছিলো যদিও এইবোৰৰ সংখ্যা অতি সীমিত আছিল। ১৯৪১ চনত অসমত প্ৰথম ৰাজহুৱা বিহু বা মঞ্চবিহু উদ্‌যাপন কৰা হৈছিল শিৱসাগৰৰ নাট্য মন্দিৰত। এয়াই মঞ্চবিহুৰ প্ৰথম সূত্ৰপাত যদিও ১৯৫২ চনত গুৱাহাটীৰ লতাশিলিত অনুষ্ঠিত কৰা মুকলি মঞ্চ বিহুক মঞ্চ সফল বিহু সন্মিলনৰ আখ্যা দিয়া হয়।

বিহু বুলিলে আগৰ সেই বিহুৰ প্ৰতিচ্ছবিখন সমুখত ভাঁহি উঠিলেও আজিকালি কিন্তু বিহুৰ সেই পৰিবেশটো পাবলৈ টান হৈছে আৰু লাহে লাহে হেৰাই যাব ধৰিছে। বিহুৰ সেই বিনন্দিয়া পৰিবেশ কঢ়িয়াই অনা কুলী-কেতেকীৰ

সংখ্যাও গছ গছনি ধ্বংস হোৱাৰ বাবে যেনে কমি আহিছে। কিয়নো খাদ্যৰ অভাৱ হৈ পৰিছে। বতৰৰো পৰিবৰ্তনৰ বাবে গাওঁবোৰত সেই তাত শাল, ঢেঁকীশাল প্ৰায় নোহোৱাৰ দৰেই হ'ল (ব্যৱসায়িক দিশতো বাদ দি)। আধুনিক জটিল জীৱন সমস্যাই মানুহক যান্ত্ৰিক কৰি পেলোৱাত আগৰ সেই বিহুৰ আগতে হোৱা আনন্দ উল্লাশ যেন কমি গ'ল। প্ৰাকৃতিক ভাৱে বিহুৰ আবেগত উদ্ভাৱন হোৱা ঢুলিয়াৰ ঢোল, পেঁপুৰাৰ পেঁপাৰ মাতৰ ঠাইত এতিয়া প্ৰতিযোগিতাৰ আখৰাৰ বিহুগীত, ঢোল, পেঁপাৰ মাততেই ঠাই ললে। ল'ৰা ডেকা বয়সীয়া সকল মিলি গোৱা, চোতাল ৰনি কৰা হুঁচৰি জোৰা প্ৰায় নোহোৱাৰ দৰে হ'ল (অৱশ্যে ঠাই বিশেষে এতিয়াও হয়তো আছে)।

সেই হুঁচৰি, বিহু নাচ এতিয়া যেন বেছিকৈ মঞ্চলৈ ধাৰমান হৈছে, কিছু ব্যৱসায়িক আৰু প্ৰতিযোগিতাৰ ৰূপ লৈছে। সেয়েই এতিয়া আক সেই চোতালত মৰা হুঁচৰি জোৰা নেদেখিলেও টেলিভিচন খুলিলেই বিশেষকৈ বিহুৰ সময়ত বিহুৰ হুঁচৰি, মাচ দেখা পোৱাৰ সৌভাগ্য হৈছে। অসমৰ

পৰা ইমান দূৰত থাকিও। এইটো এটা যোগাত্মক দিশ বুলিবও পাৰি।

কিন্তু ব'হাগ যেন সদায় বহাগেই। কিয়নো পৰিবৰ্তন হয়েও আজিও পিছে বিহু আহিলে ঢোল, পেঁপা, গগনাৰ মাতে ডেকা গাভৰুক উতলা কৰে। পেঁপাৰ টিহিতি টিহিতি মাত শুনিলে এপাক নাচিবলৈ মন যায়। আমাৰ দৰে সাত সাগৰ তেৰ নদীৰ সিপাৰে থকা প্ৰবাসী অসমীয়া সকলৰো যেন মন প্ৰান নাচি উঠে। কিয়নো আমি দেখিবলৈ পাইছো এতিয়া আৰু বিহু অসমতেই সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। আমি কুৱেইটত থকা অসমৰ বাসিন্দা সকলো এই ক্ষেত্ৰত পিছ পৰি থকা নাই। তাৰ প্ৰতিফলন ইতিমধ্যে আমাৰ শ্ৰদ্ধেয় ভূপেন উজিৰ, শান্তা উজিৰ বাইদেউ, জুবিন গাৰ্গ, মানস ৰবীনৰ বিহু উপলক্ষে পতা সঙ্গীত সন্ধিয়াৰ যোগেদি হৈছেই।

সেয়েহে হয়তো বিহু গীততো গাইছে -

অতিকৈ চেনেহৰ মুগাৰে
মহৰা

তাতোকৈ চেনেহৰ মাকো।

তাতোকৈ চেনেহৰ বহাগৰ বিহুটি
নাপাতি কেনেকৈ থাকো।।

NEMODERM[®] Cream

With Propolis

NEMODERM[®]
Natural anti-septic cream

Healing and Antiseptic Cream

Used For

- All kinds of Wounds
- Ulcers and Bed Sores
- Burns wound healing

Fame Pharmaceutical

PERFECT WOUND HEALING

- Triple Effect
- Less healing time
- No scar formation
- Honey pleasant odour

কিছু মধুৰ অনুভৱ আৰু কিছু বেদনা

ৰুবী দত্ত বৰদলৈ: যি কোনো এগৰাকী নৱাগতাৰ কুৱেইটৰ নতুন জগতখনৰ লগত হোৱা অভিজ্ঞতা

কৃষ্ণ এক দেৱ দুখঃ হাৰি
কালমায়াদিৰো অধিকাৰী

সৃষ্টি স্থিতি প্ৰলয়ৰ যিটোপৰম কাৰণ
নাৰায়ণ

ভাৰতী বাইদেউৱে সেয়া খুবসুন্দৰকৈ
সূৰ লগাই গাইছে আৰু আমি
আটাইয়ে লগে লগে গাইছো। মই
খন্তেক অভিজ্ঞ হৈছো খুব ভাল
লাগিছে। পিছদিনা মোৰ শাহক ফোনত
কৈছো, বিশ্বাসেই নকৰে। মায়ে কৈছে,
বৰ ভাল হৈছে। বেদনা লাগিব হৈছে।
অসমৰ দৰে প্ৰসাদ খাইছো। মন প্ৰান
মোৰ ভৰি যায় খন্তেকত।

নাজানো মোৰ দৰে বহুতৰ মনত এনে
হৈছে নাই নাই। মোৰ কিন্তু মাজে
মাজে মনটো বেদনাৰে ভৰি গৈছে।
মানে স্বদেশৰ, মোৰ অসমী আইৰ
নোপোৱা কিছুমান উপলদ্ধিৰ,
অনুভূতিৰ বেদনা। ভাগ্যসূত্ৰে মুম্বাইত
কিছুবছৰ মাজে মध्ये বঞ্জিতৰ অবিহনে
থাকিব লগা হৈছে। নিজ মাতৃভূমিৰ
লগত সন্মপৰ্ক এৰা ধৰা হৈছে।
তথাপিও মনে ইমান হাঁহাকাৰ কৰা
নাই। মুক্ত বিচৰণ, মুক্ত মন। ইয়াত
মনে, মাজে মাজে হাঁহাকাৰ কৰে,
পখীৰ কলৰৰ শুনিবলৈ, ৰঙা, নীলা
পখীলা এটা চাবলৈ। মোৰ চকুৱে
দিগন্তত পিতৃপিতাই ফুৰে, এখন
সেউজীয়া পাহাৰ চাবলৈ। আজি
বেদনা লাগিব হৈছে। বাৰবিকিউত
পোৱা মিঠা আলু খাইছো। ইয়াত
পুহৰ কুৱলী নাই, উৰুকাৰ সেমেকা
শীতল নিশা, আৰু মাঘৰ মেজীৰ উম
নাই। মই শৈশৱত হেৰাই গৈছো।

উৰুকাৰ দিনা মায়ে বনোৱা তিলপিঠা,
সুতুলী পিঠা, লক্ষৰা, মনে মনে এটা
দুটা লৈ বাহিৰলৈ দৌৰ মাৰি গৈছো।
সেইবোৰে পেট ভৰি গৈছে। মাৰ
কৃত্ৰিম ধমকি, সন্ধিয়া ওচৰৰ নামঘৰত
উৰুকাৰ ভোজ খাইছো, কলপাতত,
মাটিত বহি, কিমান যে ভাল লাগিছে।
বিহুৰ দিনা গা-পা ধুই মেজিলৈ দৌৰ।
মিঠা আলু, মোৱা আলু কত যে কি।
মোৰ সন্নিৱ যুৰি আহিল ইয়াত মেজিব
উম নাই তাতে কি হ'ল। সন্মুখত এয়া
অলেখ অসমীয়া জা-জলপান, পিঠা
পনা, মই খন্তেকৰ কাৰণে ভাবিলো মই
ক'ত আছো। চকু ভৰি গ'ল, মন ভৰি
গ'ল। যোৱা বাৰ বিহুত ৰঞ্জিতে ফোন
কৰিছে, 'মই ইয়াত ইমান ভাল বিহু
খালো, আৰু ভাৰতী বাইদেউৰ ঘৰতো
খুব ভালকে বিহু খুৱালে।' সিফালৰ
পৰা মই তৎক্ষণাত উত্তৰ দিছো
'তোমাৰহে ভাল, বিদেশতে ফুৰ্তি
কৰিছা, বিহু খাইছা ধুনীয়া জলপান
খাইছা।' মইহে মাজতে একো পোৱা

নাই।' তাৰ পাছত দুয়ো খন্তেক
নিমাত। ভগবানৰো চাগে মোলৈ বৰ
বেয়া লাগিল। আজি মোৰ বেদনা
পাতল। একান্ত ব্যক্তিগত।

বেদনাৰ মাজতো ভাল লাগে, ইয়াতে
মহিলাৰ সাজ-পাৰৰ শালীনতা দেখি।
মহিলাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা দেখি। তেওঁলোকে
শ্ৰদ্ধা পাইছে নে দিছে? মনত প্ৰশ্ন হয়
আমাৰ দেশৰ অতি আধুনিক আৰু
আধুনিক মহিলাৰ পোছাক আৰু
ফলাফল বাক eveteasing আৰু

দিনে দিনে বাঢ়ি অহা Rape case
বেৰ নেকি? (এইটো সম্পূৰ্ণ মোৰ
ব্যক্তিগত চিন্তা।) এই প্ৰশ্নটোৱে মোৰ
মনত বাৰে বাৰে ডোলা দি যায়, যে
নাৰীৰ সৌন্দৰ্য আৰুৰতাতনে দেহৰ
প্ৰদৰ্শনত? বহুত মুষ্কিল উত্তৰ। এজন
মহৎ লিখক হোমেন বৰগোহাঞি দেৱে
এঠাইত লিখিছে যে 'নাৰীদেহৰ যি
উন্মুক্ত, অনাবৃত প্ৰকাশ, সেইটোৱে

মানুহৰ মনত কোনো মহৎ অনুভূতিৰ
জন্ম নিদিয়ে, সি কবিতাৰ জন্ম নিদিয়ে,
সি জন্ম দিয়ে এটা লালসা, কামনাৰ।’

মনটো খুব ভাল লাগিছিল যেতিয়া
মোৰ কন্যা মেঘনাই ‘অসম আমাৰ
ৰূপহী’ৰ কিবা এখন ছবি আঁকিবলৈ
চেষ্টা কৰিছে। মই তাইক সহায়
কৰিবলৈ লৈ থমকি বৈছো মাজে
মাজে। তাইক বুজাইছো ৰূপহী শব্দৰ
অৰ্থ, কি কি থাকিব লাগিব তাত!
থমকি বৈছো কপৌফুল পাঁহ আঁকিবলৈ
কৈ। বুজিয়েই যে নাপায়। কপৌফুল
কি? দেখাই নাই। বহাগ বিহুৰ সময়ত
সদায় স্কুল চলি থাকে কাৰণে বিহুৰ
বতৰত যোৱাৰ সুবিধাই নহয়
কেতিয়াও। ইহঁতে নেজানে কপৌফুলৰ
সুন্দৰতা আৰু সুবাস। কপৌফুলৰ
বতৰ ইহঁতে কি বুজিব? বসন্তৰ
অনুভূতি চাগে ইহঁতে জীৱনত
বিচাৰিয়ে নাপাব। আশা অসমীয়া!!!
(একান্ত ব্যক্তিগত অনুভূতি)

মন বেদনাৰে আকৌ ভৰি যায়।
যেতিয়া খুব ভাল লগা, বন্ধু বুলি ভাবি
লোৱা, কোনোবাই মনত আঘাত
দিছে। বন্ধুৰ আন্তৰিকতাত সন্দেহ
হৈছে। একেলগে ফুৰি কৰিছো,
মনেৰে, মুখেৰে, সকলো কথাত কিবা
কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়াৰ লগতে
অভিনন্দন জনাইছো। কিন্তু ইয়াৰ
পাছতে কেতিয়াবা অকনমান সহায়ৰ
বিনিময়ত যেতিয়া বেলেগ বেলেগ ৰূপ
দেখা পাইছো। খন্তেকতে মনটো মোৰ

খুব serious হৈ গৈছে।

নাই মনটোৱে নামানে, অন্তৰ্দন্দ হৈ
থাকে। ভাল মনটোৱে সোঁৱৰাই দিছে
কিছুমান মধুৰ স্মৃতি। কুৱেইটত প্ৰথম
আগমনৰ দিনা, a warm welcome

at the Airport from a family!
দোকমোকালিতে শোৱাপাটি এৰি
আমাক আদৰী অনাৰ স্মৃতি।

মনটো সুন্দৰ অনুভৱেৰে ভৰি গৈছে,
এগৰাকী বয়সস্থ ইজৰাইলী মহিলাক
লগ পাই। ইংৰাজী ভাষা ভালদৰে
না জানে কিন্তু সেয়া আছিল হৃদয়ৰ
ভাষা। অসুখীয়া মহিলা গৰাকীৰ লগত
অলপ সময় দিয়াৰ উদ্দেশ্যে বহিছিলো
তেওঁৰ কাষতে খন্তেক সময়। মোৰ
হাত দুখন খৰি মোহাৰি তেখেতে
কৈছিল শাৰীৰীক অসুস্থতাৰ কথা। মই
তৎক্ষণাত অনুভৱ কৰিছিলো মোৰ
আইতাক পাই যোৱা বুলি। কোমল
সোতোৰা সোতোৰ হাত, অশ্ৰুসিক্ত
দুনয়ন . . .। ইজৰাইলী আইতাই
যেনিবা স্কাৰ্ট পিন্ধিছে আৰু আমাৰ
আইতাই . . .। একান্ত ব্যক্তিগত।

কেতিয়াবা মন হয় ভাৰাক্ৰান্ত, গধুৰ।
কিছুমান ব্যক্তিৰ, অন্য ব্যক্তিক বেলেগ
ধৰণৰ মানসিকতাৰে (মানে উচ্চাভিকা
বোধ) চোৱাৰ প্ৰৱণতা। হায়! ক্ষণে
ক্ষণে প্ৰায়ে চকুত ধৰা পৰে। দুৰ্বল
মন। উপায় নাই। অন্তৰ্দন্দ। মনে
বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

ভালমনটোৱে বাৰে বাৰে কলে উপেক্ষা
কৰ বাচা। উপেক্ষা কৰ। সৰুতে
আইতাই শিকোৱা কথা কিছুমানে বৰ
সময় কৰিলে। আমাৰ আইতাই আৰু
কৈছিল জীৱনৰ এনেকুৱা সৰু সৰু
অদৰকাৰী কথাৰে গুৰুত বেচি
নিদিবা। মন ভাৰাক্ৰান্ত হব। ভৰা
ফলৰ গছ সদায় তললৈ দোঁ খাই থাকে
মন কৰিবা।

বাচ্ অৱশেষত মনৰ জয়।

মনটো স্বদেশলৈ সুবিধা পালেই উৰা
মাৰে। মেঘনাই হিন্দী কবিতা এটা

কৰিছে। কিবা কুলি চাইৰ এটৰ বিষয়ে।
মোক মেঘনাই বাৰে বাৰে সুখিছে
কুলিটোৰ কথা। মই কৈছো আমাৰ
মৰমৰ কুলিটোৱে আমালৈ বসন্তৰ
আগমনৰ বতৰা আনে। তাই আকৌ
সুখিছে, তোমালোকে কেনেকৈ বুজি
পোৱা? ইহঁত আশা অসমীয়া, মই গৈ
আছো বসন্তৰ বতৰত ফুলা আমাৰ
পদূলীৰ নাইৰ ফুলৰ সুবাস। ই যে কি
অনন্য। যৌৱনৰ মাদকতা, বসন্তই গা-
মন উতলা কৰিছে। নতুন কাপোৰ,
আনন্দত পাৰ নোপোৱা ফুৰ্তি। ওচৰৰ
খুড়াৰ ঘৰত হুঁচৰী “. . . নিয়ৰ পাই
মুকলী হ’ল অ’ গোবিন্দাই ৰাম বুলি
পদ আৰম্ভ কৰিছে। তালৈ টাপলী
মেলিছো। ভোক কি পাহৰি গৈছো।
ইঘৰৰ পৰা সিঘৰলৈ হুঁচৰীৰ পিচে
পিচে ঘুৰি ফুৰিছো। মা তুমি কি ভাবি
আছা? অ’ গাই থাকা মই শুনি
আছো। তুমি কিবা চিন্তা কৰি আছা
দেখোন? গায় থাকা ভুল নকৰিবা।

বিজন দাই কৈছে সেইদিনা, বিহুত
তোমালোকে এইবাৰ নাচিব লাগিব
কিন্তু, মই কৃত্ৰিম মৃদু প্ৰতিবাদ এটা
কৰিছো। নহ’লে বেয়া দেখি!
ক’লেজত পঢ়াৰ দিনতে এবাৰ নাচা!
শেষত কিমান ডাঙৰ আশা এটা মনত
লৈ ফুৰাৰ পাচত বাৰু কুৱেইটৰ ইমান
ডাঙৰ সুযোগ এটা এৰিব পাৰিনে?
বেদনা একদম লাঘব। মনটো
একেবাৰে ভাল লাগি আছে। এইবাৰ
কঁকাল ঘুৰাবই লাগিব। লগ পাম
সকলোকে বিহুতে। কুলি নাই, কপৌ
ফুল নাই কি হ’ল তাতে? আমি
পৰিবেশ বনাই ল’ম। মনটোহে আচল
কথা।

সকলোলৈ মৰম, শ্ৰদ্ধা আৰু বিহুৰ
শুভেচ্ছা যাচিলোঁ।

এখন নতুন ঠাইৰ অভিজ্ঞতা

জুবিতা ঠাকুৰীয়াৰ এয়া ছোদি আৰবৰ সমাজ জীৱনৰ ওপৰত আলোকপাত

২০০৮ চনৰ জুলাই মাহৰ ২৩ তাৰিখে মনটো বৰ উত্তৰ লাগিছিল। বিয়াৰ সুদীৰ্ঘ ৩ বছৰ ৯ মাহৰ পিছত আমি তিনিও মানে মই, অভিজিত আৰু শ্ৰুতি একেগলে থাকিব লম। কাৰণ বিয়াৰ পিছৰ পৰাই অভিজিতৰ লগত মই ১২ মাহৰ ৬ মাহে একেলগে থাকিব পাৰিছিলো। তাতো কেতিয়াবা ইফাল সিফাল থাকেই। অভিজিত চাকৰিৰ সূত্ৰে অহা যোৱা কৰি থাকিব লগা হৈছিল আৰু মই বেছিভাগ সময় মা-দেউতাৰ (শাহ-শহৰ) লগত কটাইছিলো। নিজৰ মা-দেউতাত কেও তেওঁলোক মোৰ বেছি আপোন হৈ গৈছিল। গতিকে তেওঁলোকক এৰি অহিবলগীয়া হোৱাত মনত বৰ দুখ লাগিছিল, এফালে যেনেকৈ মনটো দুখেৰে ভৰি পৰিছিল আনফালে এখন নতুন ঠাই, নতুন মানুহ লগ পোৱাৰ এটা মৃদু উত্তেজনা।

অৱশেষত সেই নিৰ্দিষ্ট দিনটোও আমি তিনিও ছোদি আৰবৰ বাবে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলো। মনটোত অলপ শংকাও আছিল কাৰণ ছোদিলৈ যোৱাৰ আগতে বহুতৰ মুখত সেই ঠাইখনৰ বিষয়ে বিশেষকৈ মহিলাৰ বিষয়ে, হিন্দু ধৰ্মৰ বিষয়ে বহুতো কথা শুনিছিলো। তথাপিও মনত এটা সাহস আছিল যে তাত আমাৰ আগৰ চিনাকি গুৱাহাটীৰেই ভাষ্কৰদা বিমাবোহঁতো থাকে। অভিজিত অৱশ্যে নভেম্বৰতে (২০০৭) গৈছিল আমাৰহে যোৱাটো বহুত দেৰি হ'ল।

এটা সময়ত আমি আহি Bahrain বিমানবন্দৰ পালো। তাৰ পৰা এফণ্টা বাট গাড়ীৰে ছোদিললৈ যাবলৈ সাজু

হ'লো। গাড়ীত উঠাৰ আগতে মই মোৰ আবায়োটো পিন্ধি ললো। শুনিলে হয়তো নাজানা মানুহে ভাবিবো মইনো আকৌ কিয় আবায়োটো পিন্ধিছো, কাৰণ ছোদিত যিকোনো মহিলাই সিটো পিন্ধাটো বাধ্যতামূলক। মোৰ আবায়োটো অভিজিতে ছোদিৰ পৰাই লৈ গৈছিল। কাৰণ প্ৰত্যেকখন ঠাইৰে আবায়াবিলাকৰ কিছুমান পাৰ্থক্য থাকে। তাৰ আবায়ো বিলাক এটা over

coatৰ দৰে কিন্তু গেকুৱালৈকে পৰা দীঘল, ঘৰুৱা, ওপৰত সুন্দৰ কাৰুকাৰ্য কৰা।

আমি ৰাতি ১০ মান বজাত ছোদি আৰবত অভিজিতে যিটো ঘৰ লৈছিল তাত সোমালেগে। গৈ পাইয়ো একো অসুবিধা হোৱা নাছিল। কাৰণ ভাষ্কৰদাহঁতেই ৰাতিৰ খোৱা বোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ ঘৰত সকলো যোগাৰ কৰি থৈছিল। ভাষ্কৰদা ইঁতৰ ঘৰটো আমাৰ ওচৰতে আছিল। ৰাতিৰ আন্ধাৰত বিশেষ একো ধৰিব পৰা নাছিল। পিছদিনা ৰাতিপুৱা উঠিহে দেখিলো আৰু দেখি এনে লাগিল যেন মই মনত ভাবি খোৱা সপোনৰ ঘৰটোলৈহে আহিলো। ডাঙৰ আহল বহল কেইবাটাও কোঠাৰ এটা ভিলা যেন এটা আসাম টাইপৰ ঘৰ। ঘৰৰ সন্মুখত বিভিন্ন বগুৰ ফুল ফুলি থকা এখন সুন্দৰ ফুলনি আৰু পুৱা গধূলি আমেজত বহি চাহ খাব পৰাকৈ সকলো সুবিধা থকা এখন ল'ন দেখি ভাল লাগি গৈছিল। ঘৰৰ কাম শেষ কৰি কেম্পাসটো চাবলৈ ওলাই গলো। বৰ সুন্দৰ পৰিবেশ। তাত থাকিলে নালাগে যে মই ছোদি আৰবত আছো। কাৰণ তাৰ ভিতৰত কোনেও আবায়ো পিন্ধি ঘূৰি ফুৰা নাই। সকলোৱে নিজ দেশত থকাৰ দৰে

ঘূৰি ফুৰিছে। মোৰ দেখি আচৰিটো লাগিছিল কিন্তু গম পালো যে কেম্পাচটোৰ ভিতৰত কোন বাধা নাই। কেম্পাচটোৰ ভিতৰত এখন থকা খোৱাৰ সুবিধা থকা ডাঙৰ হোটেল, এখন ৰেষ্টুৰেণ্ট, এখন

চুপাৰমাৰ্কেট, ৩-৪খন পাৰ্ক, ATM,

Swimmingpool, মানে মানুহৰ দৰকাৰি বহুখিনি বস্তু তাৰ ভিতৰত আছে।

কেম্পাচটোৰ ভিতৰত প্ৰায় পাচশ মান ভিলা। সেই কেম্পাসটোতে বহুটো ভাৰতীয় পৰিয়াল আৰু এটা অসমীয়া পৰিয়াল শঙ্কৰদা, বোহঁতৰকো পাইছিলো। দিনবোৰ ভালেৰেই পাৰ হৈ যাব ধৰিলে।

তাত এটাই মন কৰিছিলো যে বাহিৰত মানে কেম্পাচটোৰ গেটখনৰ বাহিৰ হলে মহিলাক কোনো বেলেগ পাছাকত দেখা পোৱা নাযায়। কেৱল কলা বগুৰ আবায়োটোহে দেখা যায়। তাৰ মহিলা সকলেটো হাত, মুখ গোটেই খিনি ঢাকি ৰাখিব লাগে কেৱল চকুদুটাৰ বাহিৰে। কিন্তু বাহিৰৰ পৰা যোৱা মহিলা সকলে হাত নঢ়াকৈ ঘূৰিব পাৰে, কিন্তু শুনামতে কিছুমান ঠাইত সকলোৰে বাবে একেই নিয়ম আনকি গাখীৰৱালা, হকাৰ আদি আহিলেও দুৱাৰ খোলাৰ আগে আবায়োটো পিন্ধি লব লাগে। কিন্তু মই সেইখিনিৰ সন্মুখীন হব লগা হোৱা নাছিল। যি কেইদিন আহিলো খুব ভালেই লাগিছিল। লাহে লাহে কেইবাটাও অসমৰ পৰিয়াল লগ পাইছিলো।

ছোদিত কোনো মহিলাই অকলে বাহিৰলৈ যাব নোৱাৰে গতিকে কেম্পাচটোৰ পৰাই বাহৰ সুবিধা আছিল। যাৰ যত যাবলগীয়া

Continued on Page No. 54

কথাৰ মাজতে মনলৈ অহা কথা

পৰিৱৰ্ত্তন সন্মত, পাৰস্পৰিক এৰা ধৰাৰ, মানবীয়তাৰ প্ৰয়োজনীয়তা ওপৰত ভাৰতী শৰ্মাৰ প্ৰবন্ধ

আমাৰ সৰুকালত ওচৰচুবুৰীয়া বা আন চিনাকী লোক সকলক মাহী, খুৰী আদি সন্মোখনেৰে মাতিবলৈ শিকোৱা হৈছিল। আজিৰ দৰে আন্ধল - আন্দিৰ সন্মোখন তেতিয়া নাছিল। অৱশ্যে মাহী, মহা, জেঠাই, জেঠপেহা, বৰদেউতা, বৰমা এই সন্মোখনবোৰে মানুহক আৰু কাষ চপাই আনে যেনহে লাগে। কোনোবাই আন্দি বুলি নামাতি বীনা মাহী বুলি মাতাৰ লগে লগে তেওঁ যেন আৰু আপোন হৈ পৰে। অকনমানি এটাই ভাৰতী বৰমা বুলি মতাৰ লগে লগে অন্তৰখন আনন্দেৰে ভৰি পৰে। মাসী কেমন আছে? বুলি যেতিয়া আন দুগৰাকীমানে মাতে তেতিয়াই কিমান আনন্দ পোৱা যায় বুজাব নোৱাৰি। নাতিটোৱে আইতা বুলি মাতিব নাজানি যেতিয়া আই বুলি মাতে তেতিয়া আনন্দৰ অশ্রু এধাৰি বৈ আহিব খোজে। গতিকে এই সন্মোখনবোৰ আমি এতিয়াও জীয়াই ৰাখিব নোৱাৰোনে? আগৰ দিনৰ মানুহবোৰ এতিয়াতকৈও কম বয়সতে বৰমা, বৰদেউতা, আইতা, ককা হৈছিল চাগে। নিজৰ যেতিয়া কম বয়স আছিল আনৰ যাঠি বছৰ হোৱা শুনিলে ভাবিছিলোঁ - বাঃ বেচ বয়স হৈছে, পিচে নিজৰ যে আকৌ কেতিয়া যাঠিৰ দেওনা পাৰ হৈ গ'ল গমেই নাপালোঁ। আৰু কথাবোৰ যেন সৌ সিদিনাৰহে ঘটনা তেনেহে লাগে। যি হওক এইবোৰ কথাৰ মাজতে মনলৈ অহা বিষয়।

এইবাৰ অহাযাওক আন এটি প্ৰসঙ্গলৈ, সৰুৰে পৰা পোৱা তেনে এজন খুৰাক এবাৰ কিবা কথাৰ মাজতে কৈছিলোঁ - খুৰা আপোনালোকে যে মা-দেউতাইতক ইমান আদৰ-সাদৰেৰে লগত ৰাখিছে দেখিলে বৰ ভাল লাগে। ভাল কৰিছে,

তেখেতসকলৰ আশীৰ্বাদ আপোনালোকে পাইছে আৰু পায়ো থাকিব। তেতিয়া তেখেতে বহুত কথা কৈ মাজতে কৈছিল - বুজিছা বীনা! মাইতৰ কিছুমান সৰু সৰু কথা মই মন কৰি থাকোঁ। এদিন মই মোৰ চাৰ্ট এটাৰ বুটাম এটা এৰোৱাত এওঁক লগাবলৈ নিদি মাক লগাবলৈ দিলোঁগৈ - মায়েযে কি আনন্দ পাইছিল তুমি ভাবিব নোৱাৰা। সচাকৈ খুৰীয়েও এদিন কৈছিল - আমাৰ এওঁয়ে আৰু! চিৰা, কল গাখীৰৰ জলপান কণো এতিয়াও - এই বয়সতো মাকে পিটিকি সানি দিলেহে খাই ভাল পায়। মই অৱশ্যে এই কথাত বেয়া নাপাওঁ। সচাকৈ এইবোৰ সৰু সৰু কথা হলেও মন কৰিবলগীয়া বিষয়। এসময়ত নানা কষ্ট কাতি কৰি থৈ তুলি তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰাৰ পাচত ল'ৰাটিৰ দায়িত্ব যেতিয়া আনৰ হাতত অৰ্পন কৰে তেতিয়া মাক গৰাকীয়ে কান্দে। এৰা সেইখিনি যি বিষাদ মিহলি হৈ থাকে সেইকথা মাকে গৰাকীয়েহে বুজে। মৰমৰ ছোৱালীজনী যেতিয়া আনৰ হাতত তুলি দিবলগীয়া হয় তেতিয়াও সেই একেই কষ্ট।

অৱশ্যে এনে দিন এনে পৰিস্থিতি সকলোৰে জীৱনলৈ আহে আৰু এইবোৰ চিৰ সত্যকথা। মানুহক হেনো ল'ৰা লাগে পুনৰলৈ আৰু ছোৱালী লাগে দানৰ বাবে। ছোৱালী - ল'ৰা দুয়োটাৰে দুখন সুন্দৰ সংসাৰ কৰি দিবৰ বাবেই বিয়াৰ ব্যৱস্থা। ল'ৰা-ছোৱালীহালে বিয়াৰ পাছত যেতিয়া নিজৰ সংসাৰখনি আৰম্ভকৰে তেতিয়া তেওঁলোকে নিজকে লৈ ব্যস্ত হৈ পৰে। নিজৰ সুখ-শান্তি এজনে আনজনৰ মাজত বিচাৰি পায়। কিন্তু এটি সন্তানৰ আগমণৰ লগে লগে তেওঁলোক ব্যস্ত হৈ পৰে

নৱজাত সন্তানটিক লৈ। সংসাৰখন হৈ পৰে সেই শিশুকেন্দ্ৰীক। সি কেনেকৈ হাঁহিছে, কেনেকৈ কলকলাইছে সেইবোৰতহে তেওঁলোকে স্বৰ্গসুখ পায়। অকনমান ডাঙৰ হৈ অহাৰ লগে লগে সি কি খাব, কি পিন্ধিব সেয়েহে মাথো চিন্তা - নিজক পাহৰি যায়। ঘৰতে প্ৰত্যক্ষ কৰোঁ - কাপোৰৰ দোকানখনত সোমাই মাক গৰাকীয়ে ল'ৰা-ছোৱালীৰ কাপোৰ থকা ঠাইখিনিৰ ফালেহে অজানিতে গৈ ভাল কিবা এটা পালেহি তুলি লৈ লাগক বা নালাগক বেগত ভৰাই ঘৰ পায়হি। নিজৰ কথা পাহৰিয়েই থাকে। এইটো অৱশ্যে নিচেই সৰু এটি উদাহৰণ। এনেকৈয়ে শুই উঠাৰ পৰা শোৱালীকে মাথো সিহঁতৰেই চিন্তা। তাৰ পাচত যেতিয়া সিহঁত ডাঙৰ হৈ ঘৰৰ পৰা ওলাই যায় তেতিয়া ঘৰখনত আৰু কোনো মাদকতা নাথাকে। সিহঁত যেনিয়ে যায় মাক দেউতাকৰ মনবোৰো তেনিয়ে যায়। সিহঁতৰ চিন্তাত চকুৰ টোপনিও নাইকীয়া হয়। ধনী হওক দুখীয়া হওক প্ৰত্যেক মাক দেউতাকে সন্তানৰ বাবে কিমান স্বার্থ ত্যাগ কৰে সেই কথা নকলেও হয়।

এতিয়া অহাযাওক তাৰ পাচৰখিনি লৈ। ল'ৰা-ছোৱালী বোৰৰ নিজৰ সংসাৰ হোৱাৰ পাচত কিন্তু সেই মাক দেউতাকৰ কথা ভাবিবৰ সময় নোহোৱা হ'ল। নিজৰ মাজত ব্যস্ত হ'ল। মাক দেউতাকৰ হাতকেইখন শুদা হ'ল - বুকুও শুদা হ'ল। এয়াই সংসাৰৰ ৰীতি। কিন্তু তাৰ মাজতো সকলোৰে কিছু দায়িত্ব থাকে তাকে পাহৰি নগৈ সাধনুসাৰে কিছু মৰম কিছু দায়িত্ব, কিছু হেঁপাহক জীপ দি ৰাখিব জানিলে পৃথিৱীখন সকলোৰে বাবে চতুৰ্দ্দেশে সুন্দৰ হৈ থাকে।

প্ৰতিজন পিতৃ মাতৃয়ে অকণমান হ'লেও
অন্ততঃ দুহাতে কৰি খাব নোৱাৰা হোৱা
দিনকেইটাত কষ্ট নোপোৱাকৈ থাকিবৰ
বাবে কণাৰ লাখুটি হিচাপে পাবলৈ আশা
কৰি ৰৈ থাকে সন্তান হ'তলৈ। এসময়ত
ঘৰৰ মূৰব্বী হিচাপে থাকি ঘৰখনৰ
সকলোৰে সমীহ আদায় কৰিব পৰা
মানুহজনেই এসময়ত অকামিলা হৈ দুৰ্বল
হৈ পৰে। ফলত কিছুমান হীনমান্যতাত
ভুগি মনোকষ্ট পায়। কিছু খিঙ খিঙীয়া
স্বভাৱৰ হৈ পৰে। গতিকে এইখিনিতে
অসন্তোষ নকৰি ধৰ্ম্য ধৰি থাকি কৰিব
পৰাৰূপ কৰি যাব পাৰিলে বৃদ্ধ মানুহজনে
সন্তোষেৰে বাকী দিনকেইটা কটাব পাৰে।
নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক বৰ্ত্তমানে কেনেকৈ
তুলি তালি ডঙৰ কৰিছে তাকে ভালকৈ
হৃদয়ঙ্গম কৰি সেই বৃদ্ধজনৰ দুখ বা
কষ্টখিনি কেনে হব পাৰে চাব জানিলে
চাওঁ প্ৰতিজন সন্তানে বৃদ্ধ মাক দেউতাকৰ

মনৰ কথা উপলব্ধি কৰিব পাৰিব। ল'ৰা
ছোৱালীকেইটা নিজৰ হাতৰ মুঠিৰ পৰা
ওলাই যোৱাৰ দুখ বৰ গধূৰ। সেয়েহে
কেৱল মাত্ৰ খাবলৈ পিন্ধিবলৈ ভালকৈ
দিছোঁ, বা বহু টকা পঠিয়াই দিছোঁ -
আপত্তি কৰিবলৈ কি আছে বুলি সন্তুষ্টি
লভিলেও নহব। তেওঁলোকক কেতিয়াবা
কথা পতাৰ বা আন মনৰ ভাৱ প্ৰকাশ
কৰিব পৰা সঙ্গী এজনৰো প্ৰয়োজন হয়।
এইক্ষেত্ৰত নাতি - নাতিনীৰ সঙ্গইও বহু
সহায় কৰা দেখা যায়। ব্যস্ত জীৱনতো
অকনমান সময় তেওঁলোকৰ বাবে
উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগে। নিজৰ
জীৱনৰ কিছুসময় তেওঁলোকৰ বাবে আছ
টীয়াকৈ ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰিলে
ভাল হয়। বৃদ্ধজনে বেছিকৈ খাবলৈ
নিবিচাৰে বেছি পিন্ধিবলৈ নিবিচাৰে, লাগে
মাথো অকনমান মৰম, অকনমান হেপাহ,

এযাৰি মিঠা মাত আৰু অকনমান মনৰ
ভাব আদান প্ৰদান কৰাৰ সঙ্গ। অৱশ্যে
বৰ্ত্তমানৰ ব্যস্ত তথা পৰিৱৰ্ত্তিত সমাজ
ব্যৱস্থাত বৃদ্ধাৱস্থাৰ সমস্যাই জটিল ৰূপ
ধাৰণ কৰিছে বাবেই সৃষ্টি হৈছে
বৃদ্ধআৱাসবোৰৰ। কিন্তু এই বৃদ্ধ
আৱাসবোৰে আন বহুতো সমস্যা সমাধা
কৰিব পাৰিলেও বৃদ্ধ সকলৰ মনৰ দুখ
লাঘৱ কৰিব পাৰিব বুলি ক'ব নোৱাৰি।
গতিকে বৃদ্ধাৱাসবোৰ মাথো এটি সান্তনাহে
-- সকলোৰে বাবে। ই সমস্যাৰ প্ৰকৃত
সমাধান নহয়। কিন্তু সুখৰ বিষয় এয়ে যে
আমাৰ দেশত এতিয়াও এই বৃদ্ধাৱাসবোৰৰ
প্ৰয়োজনীয়তা তেনেকৈ উপলব্ধি
কৰিবলগীয়া হোৱা নাই। কাৰণ এই দেশৰ
মানুহৰ মনবোৰত এতিয়াও জীয়াই আছে
বহু মৰম, বহু শ্ৰদ্ধা, বহু কোমলতা আৰু
বহু মানৱীয়তাবোধ।

কবি

আলোক কুমাৰ দাস

আচলতে প্ৰতিজন মানুহেই
একো একোজন কবি
প্ৰতিখন হৃদয় সাগৰ।
বুকুৰ মাজত শুই থাকে
একোটা নিজান বাঁহী।
শুনিছিলো প্ৰতিখন নদীয়েই নাৰী
এবুকু মেটমৰা আশা
বৈ যায় সাগৰ সাগৰ বুলি
পাৰি ৰয় মাথো
বালিচন্দাৰ খিল খিল হাঁহি॥

আপেক্ষিকতাবাদ

এটা মিনি কবিতা

শ্যাম ৰতন দাস

তুমি কাষত থাকিলে
ঘণ্টাবোৰ মিনিট হৈ যায়
মিনিটবোৰ চেকেণ্ড হৈ যায়
তুমি আতৰি গ'লে
সময়বোৰে মোক বৰকৈ জোকায়

এখন নতুন ঠাইৰ অভিজ্ঞতা

Continued from page no. 54

থাকে বাহুখনে তাত নমাই দিয়ে আৰু
এঘণ্টা বা দুঘণ্টা এই দুটা সময় দিয়ে আৰু
নিৰ্দিষ্ট সময়ত গৈ সেই বাছে আকৌ ঘৰলৈ
লৈ আহে।

তাত থকা দিন কেইটাত কেতিয়াবা
সাগৰৰপাৰ বিলাকত ঘূৰিছিলো। ছোঁদিৰ

বিষয়ে বেছি Explore কৰিবলৈ সুবিধা
পোৱা নগল, কাৰণ এদিন হঠাৎ খবৰ
আছিল অভিজিতক কুৱেটলৈ বদলি
কৰিছে আৰু অতি সোনকালে তেওঁ সেই

ঠাইলৈ গৈ জইন কৰিব লাগে। গতিকে
অভিজিতে নভেম্বৰত কুৱেটলৈ বুলি যাত্ৰা
কৰিলে আৰু আমি ছোঁদিতৈ থাকিলো।
অভিজিত হঠাৎ যাবলগীয়া হোৱাত আমাৰ
কাৰণে কিবা এটা কৰিবলৈ মানে আমাক
ঘৰত থৈ আহিবলৈ সময়েই নাপালে। চাৰে
তিনিমাহ আমি অভিজিতৰ অবিহনে
ছোঁদিত কটাইছিলো। তেতিয়া শ্ৰুতিৰ
বয়স আছিল ১ বছৰ ২ মাহ। কিন্তু সেই
সময় অকলশৰীয়াকৈ থকা দিন কেইটাত
কোনো অসুবিধা হোৱা নাছিল বা মনলৈ

কেতিয়াও ভয় ভাব অহা নাছিল। যিটো
আমাৰ দেশত মানে ভাৰতত ভাবিবই
নোৱাৰি। প্ৰত্যেক ক্ষণতে কিবা এটা ভয়
ভাব থাকে। অৱশেষত অভিজিতে আমাৰ
সকলোবোৰ কাম থিক থাক কৰি আমাক
নিবলৈ ছোঁদিলৈ আহে আৰু ২০০৯ চনৰ
মাৰ্চ মাহৰ ১৮ তাৰিখে আমি ছোঁদি আৰব
এৰি আৰু এখন নতুন দেশ নতুন মানুহ
লগ পাবলৈ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰো।

Real Estate Scenario in India

Indian real estate market is booming. Some 80,000 Indians today have liquid assets greater than 5 crores and this number is increasing by 13% per year. According to well known source India's large cities boasts 1000-2000 house listed at 5 to 10 crores.

India's emergence as a hub for global outsourcing and the consumption-driven growth of India's economy is contributing to its new found real estate investment image, upcoming glitzy shopping malls, entertainment centres, luxury hotels and multiplexes. Foreign Investment and the likes of Wal-Mart is already fuelling the demand for commercial property. Foreign companies can set up subsidiaries or joint-ventures to develop property, provided that their money is locked in for three years and that plots are of at least a minimum size.

However, India's property market remains unorganized and underdeveloped. This creates risks for investors. In the absence of clear title to property, the risk of litigation is high. For those foreigners who invest in India via real estate investment trusts, there is no rule on the marking of their stakes to market or on whether they must pay stamp duty on transactions.

The growth was initially fuelled and subsequently sustained mainly by cheap housing loans. Years ago, when India was a closed economy with lots of government control and intervention, the interest rates for house loan used to be as high as 18% per annum. But the gradual liberalization of the Indian economy and opening up of the domestic market, unrestricted flow of FDI and full current account convertibility of Indian currency (Rupee) brought down the PLR (prime lending rate) substantially.

Also there has been an increase in the income level of Indian middle class who are now considerably investing in new property in prime metro cities like Delhi, Mumbai, Bangalore,. Several mega projects offering international lifestyles are on the anvil in different cities in India. The most developed cities are Delhi (NCR), Mumbai, Bangalore, Chennai with luxury apartment and villas selling like hot cakes. Chandigarh, Indore, Lucknow are new addresses to Invest.

The Indian stock market and Indian real estate are quite related .The stock market has been witnessing a nonstop bull run for an unusually long time. During last couple of years share prices have gone beyond all expectations. One can draw parallels between that and Japan's real estate crash in 1991. Prior to the crash, both the stock market and the property market were on fire. Profits from the stock markets used to be transferred to the property market, and vice versa. The same thing is happening in India as well.

Contact us for more details:

Akash. S. Panwar

Mobile: 66641067

Real Estate Expert & Consultant

কুৱলী বোৰ যেতিয়া আতৰি গ'ল

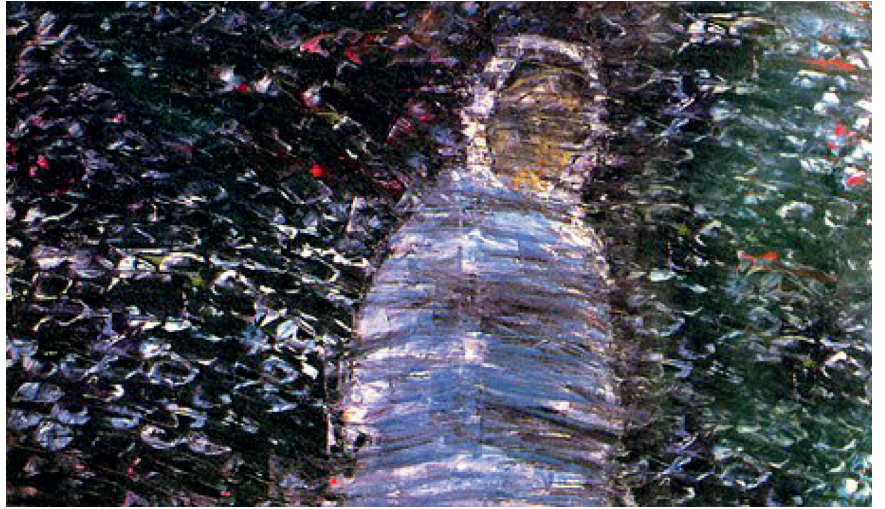
অনাইচ্ছাকৃত ভাবে হলেও আমি সকলোৱেই কিছু পৰিমাণে হলেও নিষ্ঠুৰ.....পল্লৱী শইকীয়াৰ
এটা মধুৰ ছুটি গল্প ।

কেতিয়াবা যেনেকৈ কিছুমান কথাই কাৰোবাক আনৰ ওচৰত বহুত মহান কৰি তোলে, ঠিক তেনেকৈ অন্য কিছুমান কথাই কাৰোবাক বহুত তললৈও নমাই দিয়ে। বনানিৰো আজি ঠিক তেনেকুৱাই লাগিছে। তাইৰ নিজকে আজি দীপাৰ আগত বৰ সৰু হৈ যোৱা যেন লাগিছে। ৰাতিপুৱাৰ পৰা যেন তাই দীপাৰ চকুলৈ চাবলৈ সাহেই গোটাৰ পৰা নাই।

আজি অলপদিনৰ পৰা বনানিৰ মনটো বহুতো সন্দেহেৰে ভৰি আছিল, কিন্তু কালিৰ ঘটনাটোৰ পিছৰ পৰা যেন তাইৰ মনৰ মাজৰ সেই সন্দেহৰ কুৱলীবোৰ আঁতৰি মনটো বহুত ফৰকাল হৈ পৰিল। কিন্তু অনুতাপৰ জুইকুৰাই তাইক বাৰুকৈয়ে দক্ষ কৰিলে।

আজিৰ পৰা প্ৰায় পাঁচ বছৰমান আগৰ কথা। সেইসময়ত বনানিৰ বৰ অসুবিধা হৈছিল ঘৰৰ কামৰ উপৰি ৰাজৰ চোৱাচিতা কৰাৰ সকলো দায়িত্ব নিজেই লোৱাৰ বাবে। গতিকে এদিন ৰজতৰ লগত কথা পাতি সিহঁতে এজনী বনকৰা ছোৱালী ৰখাৰ কথাকে চিন্তা কৰিলে। অন্ততঃ ৰাজৰ লগত খেলি থাকিবলৈকে লগ এটা হব।

সেইমতেই কাম। পিচদিনাৰ পৰা ৰজতে আক-তাক বনকৰা ছোৱালী এজনীৰ কথা কবলৈ ধৰিলে। বহুটো বিচৰাৰ পাছত যেনিবা অৱশেষত ছোৱালী এজনীৰ সন্ধান পোৱা গ'ল আৰু এদিন দেওবাৰে দুপৰীয়া ৰজতৰ office boy মদনে এজনী দহ বছৰীয়ামান ছোৱালী লৈ সিহঁতৰ ঘৰত উপস্থিত হ'লহি। গোলমুখৰ, মিঠাবৰণীয়া অকণমানী ছোৱালীজনী দেখি বনানিৰ বৰ মৰম লাগিল। পিন্ধনত এটা পুৰণি হৈ যোৱা ফুক, ভৰিত এযোৰ হাৱাই চেন্দেল আৰু লগত এটা পলিথিনৰ পেকেট ।

ছোৱালীজনীৰ নাম দীপা। ছোৱালীজনীক দেখি বনানিৰ মনে মনে অলপ বেয়াও লাগিল, আত্মাবে যে কেনেকৈ এই সৰু সৰু লৰা ছোৱালী বোৰৰ পৰা সিহঁতৰ খেলা-ধূলা কৰি আপোনমনে ফুৰাৰ জগতখন কাঢ়ি নিয়ে।

পাছদিনা ৰাতিপুৱা দীপাক চাবোন এটুকুৰা দি বনানিয়ে “তই ভালকৈ চাবোন ঘঁহি গাটো ধুই ন” বুলি ভাল দৰে গাপা ধোৱাই ললে। দীপাই লাহে লাহে এপদ এপদকৈ কাম বিলাক শিকি যাবলৈ ধৰিলে। কেতিয়াবা তাই মন মাৰি মূঢ়াটোত বহি থকা দেখিলে বনানিৰ বৰ ভয় হয়, এই যেন তাই ক'ব, “মই কাইলৈ ঘৰলৈ যামগৈ”। তেনে সময়তে বনানিয়ে তাইক মাতি আনি কয় “ব'ল আমি T.V. চামগৈ, এইটো সময়ত বৰ ভাল serial এখন দিয়ে নহয়” বুলি T.V.ৰ সমূখত বহুৱাই নানা কথা পাতি থাকি তাইৰ মনটো ভাল কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে।

এইদৰেই মাহ বোৰ গৈ বছৰ বাগৰিবলৈ ধৰিলে। বনানিয়েও লাহে লাহে তাইৰ ওপৰত প্ৰত্যেকটো কথাতে ভৰসা

কৰিবলৈ ল'লে। আনকি বনানিয়ে কেতিয়াবা partyলৈ বুলি সাজি-কাচি ওলাবৰ সময়ত তাই লাহেকৈ কয়, “বাইদেউ, আপোনাৰ এইযোৰ কাপোৰৰ লগত ৰঙা পাথৰ থকা যে চেটেটো সেইটোহে বেছিকৈ মিলিব নেকি”। বনানিয়েও লাহেকৈ পিন্ধাটো খুলি থৈ, সেই ৰঙা পাথৰৰ setটো উলিয়াই লয়। মুঠতে দীপা গোটেই ঘৰখনৰ বাবে এক অপৰিহাৰ্য অঙ্গ হৈ পৰিল।

এনেতে এদিন সেই ঘটনাটো ঘটিল। ৰাতিপুৱা গা-পা ধুই বনানিয়ে পিন্ধিবৰ বাবে গৈ দেখে তাইৰ সদায় পিন্ধি থকা অতি মৰমৰ আৰু পচন্দৰ কাণফুলিযোৰৰ এপাত নাই। বনানিয়ে দিনটো গোটেই ঘৰ চলাথ কৰি বিচাৰিলে কিন্তু ক'তো সেই কাণফুলিপাত আৰু নোলাল। বনানিৰ মনলৈ বৰ কিবা কিবি চিন্তাবোৰ আহিবলৈ ল'লে। কাৰণ সোণৰ বস্তু হেৰোৱাটো হেনো কোনো ডাঙৰ বিপদৰ আগজাননি। তাই অৱশ্যে নাজানে, এইবোৰ সচাঁ কথা নে অন্ধবিশ্বাস। মনটো বৰ বেয়া লাগিল তাইৰ। সেই কাণফুলি যোৰ তাইৰ বৰ

মৰমৰ আছিল। খুবা-খুবুনিৰ দিনা তাই যেতিয়া নতুন ঘৰখনত সোমাইছিলহি, সেইদিনা শাহুৱেকে তাইক দুগালত দুটা চুমা খাই এই কাণফুলিযোৰ দিছিল। বনানি স্বভাৱতে বৰ চৌখিন, যেইকোনো বস্তু সহজতে তাইৰ পচন্দ নহৈছিল। কিন্তু কিয় জানো, এই কাণফুলিযোৰ তাইৰ প্ৰথমৰ পৰাই খুউব পচন্দৰ আছিল। তাইৰ মনটো হাঁহকাৰ কৰি উঠিল। নিজকে বৰ দায়িত্বহীন যেন লাগিল তাইৰ। এসহস্ৰাহমান বনানিয়ে ঘৰটোৰ যিটো কোঠাতে থাকে তাইৰ চকু দুটাই কিন্তু অনবৰতে কাণফুলিপাতৰ সন্ধানতে থাকিবলৈ ল'লে। গোটেই ঘৰটো চলাথ কৰি নোপোৱাত তাইৰ কিয় জানো মনত এদিন সেই সন্দেহটোৱে বাঁহ ল'লে, দীপাই লুকুৱাই থোৱা নাইটো? কাৰণ তাই প্ৰায়ে “আপোনাৰ এই কাণফুলিযোৰ ইমান ধূলীয়া” বুলি কৈ থাকে। লাহে লাহে এই সন্দেহ বিশ্বাসত পৰিণত হ'ল। বনানিয়ে ভাবিলে তাই লোৱাৰ বাহিৰে বস্তুটো ক'লৈ যাব পাৰে। তাই সিদ্ধান্ত ল'লে, তাই পোনে পোনেই দীপাক এই কথা সুধিব। তাই দীপাক মাতি আনি অলপ খঙেৰেই ক'লে, “দীপা তই মোৰ কাণফুলিপাত লৈ থৈ দিছ নহয়? সাঁচা কথা ক'চোন, কাৰণ তোৰ বাহিৰেটো আৰু কোনো মানুহ অহাই নাই ঘৰলৈ। আৰু লৈছ যদি ভালে ভালে মোক এতিয়াই ঘূৰাই দে কিন্তু, নহ'লে মই দাদাক পুলিচত খবৰ দিবলৈ কম কিন্তু” (এইবিলাক কৈ তাই দীপাক ভয় দেখোৱালে)। দীপাই আচৰ্যজনক চাৱনি এটাৰে বনানিলৈ চালে আৰু প্ৰথমতে লাহেকৈ আৰু পাছত বনানিয়ে বাৰে বাৰে জেৰা কৰি থকাত তাই কান্দোমুৱা হৈ তীব্ৰভাবে প্ৰতিবাদ কৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। বনানিয়েও লাভ নাই আৰু বুলি ভাবি বাদ দিলে। দীপাইও লাহেকৈ কথাবোৰ পাহৰি পুনৰ আগৰদৰেই কামত মন দিবলৈ ধৰিলে। বনানিৰ মনত যি এক সন্দেহে এবাৰ ঠাই ল'লে সি কিন্তু থাকি গ'ল। ঠিক তেতিয়াৰ পৰাই তাই অনবৰতে আলমাৰি, wardrobe আদি তলা মাৰি চাবি লগত থবলৈ ল'লে। অলংকাৰ পাতিও য'তে-ত'তে নেৰি সাৱধান হ'বলৈ ললে।

এনেদৰেই কেইমাহমান যোৱাৰ পাছত বনানিয়ে এদিন ভাবিলে তাইৰ সেই এপাট কাণফুলি সোণাৰিক দেখুৱাই

লগৰপাত গঢ়াই দিব পাৰিব নেকি সুধি চাব। এনেকয়েই অৱশেষত সিহঁতে সাধাৰণতে যোৱা Dey Jewelersলৈ গৈ এটা design বাচি order টো দি গুছি আহিল। ঘূৰি আহোঁতে তাই ৰজতক ক'লে “orderটো দিলো যদিও বুজিছা, মোৰ কিন্তু বিশেষ একো পচন্দ নহ'ল। মোৰ আগৰ যোৰৰ designটোৰ লগত একেবাৰে তুলনাই নহয়”।

লাহে লাহে দীপাইও ঘৰৰ গোটেই কাম বোৰ চম্ভালি লব পৰা হ'ল। ভাত ৰন্ধা, cake বনোৱা, Washing Machine চলাই কাপোৰ ধোৱা আনকি microwave তো দুই এটা dish বনাব পৰা হ'ল। হঠাত এদিন বনানিহঁতৰ Washing Machineটোৰ কিবা এটা বিজুতি ঘটি নচলা হৈ থাকিল। ৰজতেও ঘৰতে ঠিক কৰিব পাৰি নেকি বুলি বহুত চেষ্টা কৰি চালে। কিন্তু একো লাভ নহ'ল। Companyৰ মানুহ মাতিবই লাগিব। এসহস্ৰাহমান যোৱাৰ পাছত এদিন দুপৰীয়া Companyৰ পৰা চাৰিজন মান মানুহ আহি ওলালহি Machine ঠিক কৰিবলৈ। সিহঁতে চাই-মেলি শেষত “parts কেইটামান বদলি কৰিব লাগিব, কাইলৈ লৈ আহিম” বুলি কৈ গলগৈ। সেইমতে সিহঁতে পাছদিনা আহি parts কেইটা বদলি কৰি Machineটো ঠিক কৰি গ'লহি।

সন্ধিয়া দীপাই ধূনাৰ মলাটো ঘূৰাই ঘূৰাই গোটেই ঘৰটোত মহ খেদিবৰ চেষ্টা কৰি আছে। তেনেতে তাই হঠাতে চিঞৰ মাৰি উঠিল, “বাইদেউ, বাইদেউ এইফালে আহকচোন, মই কিবা এটা দেখিছোঁ”। বনানিও তাইৰ চিঞৰ শুনি দৌৰ মাৰি আহি পাছফালৰ বাৰান্দা পালেহি। “বাইদেউ চাওকচোন” বুলি তাই Washing Machineৰ সলাই থৈ যোৱা পুৰণা partটোলৈ আঙুলিয়াই দেখুৱায়। বনানিয়েও সেইফালে চাই দেখে হয়, part টোৰ ফাকত চেপাখাই কিবা এটা বস্তু চিকচিকাই আছে। “ওচৰলৈ গৈ চাচোন দীপা সেইটোনো কি চিকচিকাই আছে”। দীপাই ভয়ে ভয়ে ওচৰলৈ গৈ জুমি চাই চিঞৰ মাৰি জপিয়ায় উঠিল “পাই গলো, পাই গলো”। তাইৰ চিঞৰ শুলি বনানিয়েও চকু খাই উঠি শূধিলে কি পালি অ’। “আপোনাৰ হেৰোৱা কাণফুলিটো বাইদেউ! ইচ ৰাম ইমান দিন ইয়াতে সোমাই আছিলে” এইবুলি

দীপাই হাঁহি হাঁহি ফাকৰ পৰা কাণফুলিটো উলিয়াই আনি বনানিৰ হাতত দিলে। হাতত কাণফুলিপাত লৈ বনানি অলপদেৰি তাতে হতভম্ব হৈ ৰৈ থাকিল। তাই হাঁহিবই নে কান্দিবই একো ধৰিবই নোৱাৰিলে। লাহেকৈ ভিতৰলৈ আহি তাই ৰজতক কাণফুলিপাত দেখুৱালে। ৰজতেও কাণফুলিপাত দেখি প্ৰথমতে আচৰিত হ'ল আৰু তাৰপাছত হাঁহি এটা মাৰি ক'লে “তুমি যদি ইমান খৰধৰ নকৰি

অলপদিন বাট চালা হেঁতেন, এতিয়া আকৌ আগৰদৰেই পিন্ধি থাকিব পাৰিলা হেঁতেন। এই গাৰুৰ তলত কাণফুলি এৰাৰ কাৰণে যে মই তোমাক কথা শুনাই থাকো বুলি কোৱা এতিয়া গম পালোঁ”। বনানিয়েও তেতিয়াহে অনুভৱ কৰিলে যে আচলতে কি হ'ল। বনানিয়ে মনতে ভাবিলে, হয়তো মইয়ে ইমান irresponsible, ছেঃ! মিছাতে সন্দেহ কৰিলো ছোৱালীজনীক।

ৰাতি পাকঘৰত দীপাই খুউব আনন্দেৰে ৰিণীক কলে, “জানা ৰিণী, মোৰ যে আজি ইমান ভাল লাগিছে, তোমাৰ মাৰ হেৰুৱা কাণফুলিটো পোৱাৰ কাৰণে। বাইদেৱে চাগে ইমানদিনে ময়ে লোৱা বুলি ভাবি আছিল। মোৰ আজিহে মনটো মুকলি লাগিছে”। কথাষাৰ বনানিয়ে দূৰৰ পৰা শুলি আছিল। বনানিয়ে ভাবিলে কিমান সৰলমনা এই সৰু ছোৱালীজনী আৰু সেইজনী ছোৱালীকে তাই সন্দেহ কৰিছিল। বনানিৰ নিজকে বৰ হীন যেন ভাৱ হ'ল।

পাছদিনা ৰাতিপুৱা শূই উঠিয়েই বনানিয়ে শুলিলে দীপাই গান গাই গাই পাকঘৰত কাম কৰি আছে। তাইৰ মুখখনো যথেষ্ট উজ্জ্বল। কিন্তু বনানিৰহে তাইৰ মুখলৈ চাবলৈ যেন সাহেই হোৱা নাই

মোৰ অভিজ্ঞতাৰ কুৱেইট খন

জেতুকাৰ পাতত সদায় ঠাই পোৱা অজলী ৰাজখোৱাৰ লিখনিৰ জড়িয়তে কুৱেইটৰ বিষয়ে এটা আমোদজনক প্ৰবন্ধ।

মাৰ্চ এপ্ৰিল মাহ অহাৰ লগে লগে আজি কালি দেখো মোৰ কিবা এটা ভয় লাগিবলৈ ধৰে, বিহু আহিব অসমৰ পৰা কোনোবা গায়ক গায়িকা আহিব মনটো ভালহে লাগিব লাগে। ভয়ৰ কাৰণ আন একো নাই এই যে আমি এচচিয়েচনৰ পৰা উলিওৱা আলোচনী খনৰ বাবে কিবা এটা লিখিবলৈ তাগিদা অহাৰ বাবে, বৌ কিবা এটা লিখিব দেই, বাইদেউ কিবা এটা লিখিব দেই। প্ৰথম বছৰ এনে এটা তাগিদাৰে হাতত কলম তুলি লৈছিলো, একো নাজানো যদিও। তথাপি বহুতো কয় বাইদেউ/বৌ আপুনি ভাল লিখিছে, তেতিয়া ভাবো কিবা এটা লিখিলে মানুহে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰে বা প্ৰশংসা কৰে, সেইটো মানুহৰ সহজাত প্ৰবৃত্তি। কিন্তু এতিয়া ভাবিছো কথাটো ভালকৈ লোৱাহ'লে গোটেই বছৰটো মই এনেয়ে বহি নাথাকি কিবা এটা লিখি পেলালোহেঁতেন। নিলিখা মানুহৰ মনলৈচোন . . . একো কথা নাই। এই আলোচনী খনে মোক দেখিছো লেখিকা কৰিহে এৰিব। অসমীয়া ছাপাশাল নথকাৰ কাৰণে, এই ভাগতোৰ কাৰণে যথেষ্ট অসুবিধা হয় যদিও সম্পাদকে বহুত কষ্ট কৰি এই বিভাগ উলিয়ায়। গতিকে ভাবিলো কিবা এটা লিখো। এই সুযোগত সৃষ্টিকৰ্তা ভগবানলৈ মই কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। লগতে মোৰ গৃহস্থলৈও। তেওঁ আমাক ইয়ালৈ লৈ নহাইহেঁতেন মোৰ হয়তো কেতিয়াও লিখা নহলহেঁতেন। লগতে অৱশ্যে মোক তাগিদা দিয়া সকলকো ধন্যবাদ জনাইছো।

আজি মই মোৰ অভিজ্ঞতাৰ বাহিৰত থকা এগৰাকী মানুহ লগ পালে আমাৰ মানুহৰ মাজত কি কি ভাৱৰ উদয় হয় সেই কথা খিনিকে জনব বিচাৰিছো। আজি কালি যিহেতু অসমৰ প্ৰত্যেকখন জিলাৰ মানুহ কুৱেইটত আছে বুলি ক'লেও বেছি কোৱা নহয়। গতিকে মোৰ লিখাটোৰ পৰা তেওঁলোকে অলপ হলেও কুৱেইটৰ বিষয়ে ধাৰণা এটা কৰিব পাৰিব। প্ৰশ্নবোৰ সাধাৰণতে এনেকুৱা হয়। তাত বাক খুউব গৰম নেকি? আমাৰ ইয়াত পোৱাৰ দৰে সকলোবোৰ বস্তু তাত পায় নে? সোণ খুউব

সস্তা নহয় নে? ৰামদান মাহত পানীবোৰ বোলে বন্ধ কৰি দিয়ে। অসমীয়া মানুহ আছে নে? গছ গছনি আছে নে? ইত্যাদি। এইবোৰ

প্ৰশ্ন কৰাতো স্বাভাৱিক। Internetৰ যোগেদি এইবোৰ কথা মানুহে জনাতকৈ ঠাইখনত থকা মানুহৰ পৰা জানিব পাৰিলে বেছি ভাল পায়। ওপৰৰ প্ৰশ্ন কেইটা মোৰটো সঁচা যেন নালাগে।

কুৱেইট এখন সৰু স্বাধীন, সাৰ্বভৌমত্ব আৰু গণতান্ত্ৰিক দেশ। ২০১০ সমীক্ষামতে কুৱেইটৰ জনসংখ্যা ৩,৫৪২,০৫৪ আৰু তাৰ ভিতৰত ভাৰতীয় সংখ্যা ৫,৪০,০০০ তকৈ বেছি। আমাৰ দেশৰ মুৰব্বী। আমাৰ আৰু

National Assemblyৰ নিৰ্বাচিত সদস্যৰ যোগেদি দেশ শাসিত আৰু আইন প্ৰণয়ন হয়

Legislative ক্ষমতা আমাৰ আৰু

National Assemblyৰ ওপৰত ন্যস্ত থাকে। প্ৰশাসনৰ সুবিধাৰ কাৰণে সৰু দেশ যদিও কুৱেইট খনক ৬টা ভাগত বিভক্ত কৰি লোৱা হৈছে।

চাকৰী সূত্ৰে কুৱেইটলৈ অহাৰ বাবে অলপ তাৰ বিষয়েও অলপ কওঁ। যিহেতু কুৱেইট এখন প্ৰধানত তেল উৎপাদনকাৰী দেশ, গতিকে চাকৰীবোৰও পৰোক্ষ আৰু প্ৰত্যক্ষভাৱে তেলকোম্পানী বোৰৰ লগত জড়িত। তেল কোম্পানীবোৰৰ ভিতৰত

KOC, KNPC, KOGC ইত্যাদি প্ৰধান। এই কোম্পানীবোৰ যিহেতু চৰকাৰৰ; চাকৰীবোৰো চৰকাৰী নীতি নিয়মমতে পৰিচালিত হয়।

Shift duty বাহিৰে বাকীবোৰ চাকৰীৰ সময় পূৰা ৭টাৰ পৰা আবেলি ৩টালৈকে, ৫ দিনীয়া সপ্তাহ, ইয়াত প্ৰাইভেট কোম্পানীও বহুত আছে। সেইবোৰৰ বিষয়ে অৱশ্যে মোৰ জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতা কম।

তাৰ ওপৰিও ইয়াত বেলেগ বেলেগ দেশৰ লগতে আমাৰ অসমৰো কেইবাজনো ডাক্তৰ আছে। তেওঁলোকে চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী

হস্পিতালবোৰত কাম কৰে। এই খিনিতে এটা কথা কওঁ যে ইয়াৰ চাকৰীৰ চিকিৎসালয় বোৰৰ সা-সুবিধাবোৰ আমাৰ দেশৰ ভাল নাৰ্চিংহোম বোৰৰ দৰে উন্নত। এইবোৰত অতি কম খৰচত চিকিৎসা সেৱা আগ বঢ়ায়। প্ৰয়োজনীয় যন্ত্ৰপাতিৰ ব্যৱস্থাও যথেষ্ট উন্নত। আমাৰ দেশৰ ডাক্তৰ সকলৰ লগতে বহুত সংখ্যক ভাৰতীয় নাৰ্চি এই চিকিৎসালয়বোৰত সেৱা আগ বঢ়ায় আছে।

যাতায়তৰ কথা কবলৈ হলে বাছ টেক্সিৰ সুবিধা বোৰৰ কথাকে কব লাগিব। দেশৰ ভিতৰত ঘূৰি ফুৰিবৰ কাৰণে, ইয়াত চৰকাৰৰ কিছুমান বাছ চলে। বাছবোৰৰ সুবিধা বোৰৰ তুলনাত ভাৰা একেবাৰে নগণ্য। ভাৰতীয়, বাংলাদেশী, পাকিস্তানী, ইজিপচিয়ান লোক সকলে টেক্সি চলাৱা দেখা যায়। কুৱেইটৰ বাস্তা পৰিস্কাৰ, পৰিচ্ছন্ন আৰু পৰিকল্পিত ভাবে গোটেই দিশতে বিস্তাৰিত, বৰ্তমান ইয়াত ৰেললাইনৰ অভাৱ

যদিও ১৯ এপ্ৰিল ২০১১ চনত Kuwait Metro and Rail Conference &

Exhibition নামৰ এক আলোচনা চক্ৰ হয় য'ত ৰেল লাইন স্থাপন কৰাৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হয়। এই পৰিকল্পনাৰ মতে দেশৰ উত্তৰ আৰু দক্ষিণ প্ৰান্তক সামৰি মুঠ দৈৰ্ঘ্য হ'ব প্ৰায় ৫৫০ কি.মি.। এই ৰেলে চৌদি আৰব, বাহৰেইণ, কাটাৰ আদি দেশক সংযোগ কৰিব, তাৰ উপৰিও মেট্ৰো ৰেলবো পৰিকল্পনা কৰা হৈছে। মেট্ৰোৰ দৈৰ্ঘ্য প্ৰায় ১৭১ কি.মি. হ'ব ; তাৰে ৬০ কি.মি. মাটিৰ

তলত থাকিব। এই দীঘলীয়া পৰিকল্পনাটো কৰি শেষ কৰিবলৈ হয়তো কেইবাবছৰো লাগিব। কিন্তু আবাসিক অঞ্চল, ক্লিন কদৰ আৰু উদ্যোগিক অঞ্চলবোৰ সামৰি লব।

শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ কথা কবলৈ গ'লে, ৬ ৰ পৰা ১৪ বছৰ বয়সৰ ল'ৰা ছোৱালী স্কুললৈ যোৱাটো বাধ্যতামূলক আৰু মাচুল বিহীন। তাৰ ওপৰতো যেনে অভিযান্ত্ৰিক, চিকিৎসাসেৱা বা বিশ্ববিদ্যালয় পৰ্য্যায়লৈ মাচুল দিব নালাগে। পাঠ্য পুথিৰ খৰচ খিনি বহন কৰিলেই হল। উচ্চ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত

Kuwait University ১৯৬৬ চনতে স্থাপিত

, ইয়াত PAPET Higher Institute for

Theatre Arts and Music Arts,

Australian College of Kuwait,

American University of Kuwait,

Arole Open University আদি আছে।

ইয়াৰ আসনবোৰ কেৱল কুৱেইটী ল'ৰা ছোৱালীৰ বাবেহে সংৰক্ষিত। ইয়াত বিভিন্ন দেশৰ স্কুলো আছে। যেনে আমেৰিকান স্কুল, ব্ৰিটিছ স্কুল, কনোডিয়ান স্কুল, ভাৰতীয় স্কুল, পাকিস্তানী স্কুল, ফিলিপাইন স্কুল আদি। সেইসকল সমূহে নিজৰ নিজৰ দেশৰ

curriculum follow কৰে।

ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ কথা কবলৈ গলে খাৰুৱা তেলেই এই দেশৰ প্ৰধান ব্যৱসায় পৃথিৱীৰ ভিতৰতে এখন উচ্চ তেল উৎপাদনকাৰী দেশ। প্ৰতিদিন হিচাবত ভাৰততকৈ ইয়াৰ উৎপাদন প্ৰায় তিনিগুণতকৈ বেছি। মৰুভূমি অঞ্চল বাবে ইয়াত খেতি সিমিত। শাক পাচলি, ফুল মূলবোৰ প্ৰায় বাহিৰৰ দেশৰ পৰা আহে। তথাপিও চৰকাৰৰ প্ৰচেষ্টাত বতৰৰ শাক পাচলি ফলমূল ইয়াত হয়। আৰৱৰ খেজুৰ পৃথিৱীৰ বিখ্যাত। ইয়াত আমাৰ অসমৰ দৰে মুকলি আকাশৰ তলত অস্থায়ী ভাবে এদিন বা কেইদিনমানৰ বাবে এডোখৰ নিৰ্দিষ্ট ঠাইত কিছুমান বজাৰ বহে।

তাক souks বুলি কোৱা হয়। সেইবোৰৰ ভিতৰতঃ

The Mubarakiya : ইয়াৰ বিশেষত্ব এয়ে যে মহিলা সকলে নিজ হাতেৰে বনোৱা বস্তু

ইয়াত বিক্ৰী কৰে। The souk - এই souk বোৰ সাধাৰণতে সৰু সৰু বিপনী, য'ত কুৱেইটৰ থলুৱা বস্তুবোৰ বেচা হয়। ১৯৯০ চনৰ ইৰাকৰ যুদ্ধৰ সময়ত বহুত বিপনী ধ্বংস

হৈছিল। ইয়াত সোন ওজন হিচাবে বিক্ৰীকৰা হয় কিন্তু বহুতে ভবাৰ দৰে সত্তা নহয়।

Souk Al Jum's এইখন হৈছে এখন বৃহৎপতি আৰু শনিবাৰে ও খোলা হয়। ইয়াত দৈনন্দিন জীৱনত লগা নতুন পুৰণি সকলো বস্তু পোৱা যায়।

Fruit and vegetable and Fish souks

- এই souk বিলাক চহৰ খনৰ সকলো ঠাইতে আছে। ডাঙৰ ডাঙৰ দুখন মাছৰ বজাৰ ইয়াত আছে। সাগৰৰ মাছ ইয়াত

পোৱা যায়। ইয়াত এই souk বোৰ ভাল লগা আৰু আমোদজনক। একো কিনিবলৈ নহলেও চাবলৈ যাব পাৰি।

ইয়াৰ ওপৰিও বহুত ধৰনৰ বজাৰ আৰু মল বিলাকটো আছেই। খোৱা বস্তুৰ কথা কবলৈ গ'লে কুৱেইট কি নাপায় সেইটো লিখিলেহে চমু হ'ব যেন লাগে। কাৰণ পৃথিৱীৰ সকলো দেশৰে পৰা ইয়ালৈ নানা ধৰণৰ ফলমূল শাক পাচলি আহে। আমাৰ দেশৰ দক্ষিণ ভাৰতৰ

পৰা বেছি অহা যেন লাগে Tata Tea

Assam বুলি চাহ পাতৰ container এটা পোৱা যায়। ইয়াত অসমৰ বস্তু সেইটোৱে। তাকৈলৈয়ে গৌৰৱ কৰো। ওচৰৰ দেশ পাকিস্তান, বাংলাদেশৰ বস্তুয়ে ভৰি আছে কুৱেইটখন। বাংলাদেশ আৰু ম্যানমাৰৰ নদীৰ মাছ আমাৰ অসমীয়া লোক সকলৰ মাজত জনপ্ৰিয়।

উৎসৱৰ ভিতৰত ধৰ্মীয় উৎসৱৰ বাহিৰে

National Day 25 February আৰু

Liberation day 26, February বৰ উলহ মালহেৰে পালন কৰে। সেই সময়ৰ দৃশ্য আমাৰ দেশৰ দেৱালীৰ লগত তুলনা কৰিব পাৰি। কবলৈ গ'লে গোটেই দেশখনকে সজাই তুলে, ঠিক সেইদৰেই বামাদানৰ সময়ত উৎসৱ মুখৰ পৰিবেশ হয়।

Restaurant বোৰ সেই সময়ত গোটেই বাতিয়ে খোলা থাকে।

কুৱেইটৰ কথা কবলৈ যাওতে পানীৰ কথাটো নকলে মোৰ লিখাটো আধাৰুৱা হৈ থাকিব। পানীৰ যোগান সাধাৰণতে সাগৰৰ পৰায়ে

ধৰা হয়। Desalination plant ৰ যোগেদি লোনমুক্ত কৰা হয়। সাগৰৰ লোনমুক্ত পানীৰ

লগত 1.6% ground water মিলাই কুৱেইটৰ প্ৰয়োজনীয় পানী খিনি প্ৰভুত কৰি জনসাধাৰণৰ চাহিদা পূৰণ কৰা হয়। গতিকে মৰুভূমি বুলি কোৱা হয় যদিও পানীৰ অভাৱ ইয়াত নাই। গৰম অনুভৱ কৰা নহয়,

সকলোতে A.C।

আমাৰ অসমৰ দৰে গছ গছনিৰ ভৰা নহলেও মৰুভূমিত হোৱা বহুত গছ ইয়াত আছে। শাৰী শাৰী খেজুৰৰ গছৰ কোৱা নকলৈও হয়। তাৰ ওপৰিও বতৰৰ ফুলেৰে ৰাস্তাবোৰ সজাই তুলিবলৈ চৰকাৰেও বহুত চেষ্টা কৰে। বহাগৰ সেই কুঁহিপাত, পলাশ, শিমলু, সোনৰু, নাহৰ, তগৰ, কৃষ্ণচূড়া, ৰাধাচূড়াৰ নয়ন ভৰি যোৱা দৃশ্য ইয়াত দেখিবলৈ নাপালেও বা কুলি কেতেকীৰ, তোল পেঁপাৰ মাত শুনিবলৈ নাপালেও আমি সকলো অসমীয়া লগ হৈ বিহু পাতো, অসমত খোৱাৰ দৰে জা-জলপান, নানা ধৰণৰ পিঠা পনা খাওঁ। আলিফ-লেইলা, আল্লাউদ্দিন, আজান ফৰীৰ দেশ আৰব যদিও ইয়াতোচোন বিহু আহিলে আমাৰ মনটো বিহু বিহু লাগে।

আজি সেইবাবেই নেকি ডিব্ৰুগড় ৰেডিও কেন্দ্ৰৰ অনাতাংৰ শিল্পী স্বৰ্গীয় মুনিন দত্তৰ এটা পেৰদি মনত পৰিছে।

বহাগ হ ইয়া বৈশাগ

কৌন নাইখে বাত

ভায়া বিহু বিহু লাগিছে

হামনিক ডি গা.

কৌন ঘৰ মে দৈ চিৰা

কৌন ঘৰ মে পিঠা

তামোল চিৰাই চিৰাই কে

কনদেম হ গয়া দাঁত

ভায়া - - -

আমাৰো অৱস্থা আজি একেই। অসম নহয় কুৱেইট হলেও বহাগ অহাৰ লগে লগে আমাৰ গাত বিহু লাগিবলৈ ধৰে।

Members' Directory of AAK

S. No.	Name	E-mail	Telephone No.	
1	Ahmed Danis		23710979	99857917
2	Ahmed Rajab Ali	rajabaliahmed@yahoo.com		97550435
3	Mosfika		23710979	
4	Akhtar Safi	sakhter@kockw.com	23726354	67091365
5	Bardalaye Jayanta	jbardalaye@rediffmail.com	23713293	66163497
7	Bardalaye Rupalima		23713293	65905038
8	Barman Bimal			
9	Barua Chiranjit	chiranjitbarua@gmail.com		66338497
10	Barua Atrayee	sumi.barua@gmail.com		66743924
11	Bharali Dr. Anil	anilbharali@rediffmail.com		66194572
13	Bhattacharya Aghore	aghoreb@yahoo.co.uk		66246310
14	Bora Anup	anupbora@hotmail.com		66888064
15	Bora Nilakshi	nilakshi_bora@yahoo.co.in		97915813
16	Bora Dwaipayan	jeetbora@yahoo.co.in	23730394	99935294
17	Bora Parimita Barooah	parimitabarooah@yahoo.co.in	23730394	97135040
18	Bora Mir Alam	mirbora@yahoo.co.in		65936018
19	Borah Probeen	probeen04@yahoo.com		65945272
20	Borah Raktimabha Adhyapak			65768769
21	Borgohain Bibhuti	bbgohain@gmail.com	23723481	65743894
22	Borgohain Oliva		23723481	66754314
23	Chakraborty Paban Kumar	cpaban@gmail.com		66209482
24	Choudhury Dilwar Hussain	dilawar07kwt@gmail.com		99378675
25	Choudhury Gulzar Hussain	gulzarchoudhury@yahoo.com		65059827
26	Chowdhury Debashish	debooku007@yahoo.com	25638893	97392941
27	Chowdhury Mitun		25638893	
28	Choudhury Nazim Uddin	Nazim.Choudhury@yahoo.com		65633051
29	Chowdhury Utpal	utpal682002@yahoo.co.in		65184859
30	Chowdhury Gautami			65145282
31	Das Alok Kumar	aloksdas@rediffmail.com	23710218-396	65846059
32	Das Debahuti Kakati	joomiasdas@rediffmail.com	23710218-396	65673616
33	Das Dr. Anupam	anupamkdas@hotmail.com	25668674	99492569
34	Chetia Dr. Jyotsna	jyotsnaankur@yahoo.com	25668674	66217166
35	Das Mr. Rupam	d_rupam@rediffmail.com	23715089	60925992
36	Nath Mrs. Kakoli	kakoli_d@rediffmail.com	23715089	60019169
37	Datta Ramesh	datta_504@yahoo.co.in		66301264
38	Deb Choudhury M. N.	dchoudhurym@yahoo.com	23727853	66439653
39	Devichoudhury Pranita Goswami	pranita_dchoudhury@yahoo.co.in	23727853	
40	Devichoudhury Nilakshi		23727853	
41	Deka Ramen	rdeka46@gmail.com	23726351	66243690
42	Deka Anjana		23726351	
43	Dutta Arabinda	a_dutta_1@yahoo.com	25648905	99809972

Members' Directory of AAK

S. No.	Name	E-mail	Telephone No.	
44	Dutta Ranita	dutta.ranita@gmail.com	25648905	99291703
45	Dutta Chinmoy	cdutta8@gmail.com	23733175	66910226
46	Dutta Aruna	arunamajoni@gmail.com		65931194
47	Dutta Ranjit Kumar	rk_d2003@yahoo.co.in		99891566
48	Dutta Rubi Bordoloi			69989724
49	Gogoi Bikash Jyoti	bj_gogoi@hotmail.com	25242956	99426247
50	Gogoi Lakhyaheera	mamoni_g@yahoo.com	25242956	66204685
51	Gogoi Sanghamitra		25242956	
52	Gohain Ashis Kumar	ashisgohain@yahoo.com	23980112	66912864
53	Gohain Bonti		23980112	66761543
54	Goswami Bijan	bijangoswami@yahoo.co.in	23710218-204	60067440
55	Goswami Mitali	mitaligoswami4@gmail.com	23710218-204	60670416
56	Hazarika Bhaskar			66906062
57	Hazarika Pompei			50685186
58	Hazarika Dhan	dhan_hazarika@yahoo.com	23724326	
59	Hazarika Meera		23724326	
60	Hussain Iqbal	ihussain@cockw.com	23726209	66352998
61	Mehtab Sultana Alam		23726209	66137410
62	Hussain Zakir	sendtozakir@gmail.com		66932149
63	Hussain Samira	samiraalighy@yahoo.com		60718020
64	Hussain MD. Abzal	abzalhussain@hotmail.com	22376196	66694639 / 97106549
65	Bilkis Khatun		22376196	
66	Islam Md. Shamsul			65570429
67	Islam SMS	islamsms321@gmail.com	23713235	
68	Kakoty Debasish	kakoty@gmail.com	23726937	65512400
69	Kakoty Lata	latapandey2001@gmail.com	23726937	65943634
70	Kaushik Preyankar	preyankar_kaushik@yahoo.co.in		99724012
71	Kaushik Parthana Baruah			
72	Laskar Kamrul Islam	kamrul_islam_laskar@yahoo.com		99179735
73	Mannan Dr. Rifat	mannanrifat@rediffmail.com	25618741	97389482
74	Mishra Rajendra Kumar	mishra.rajen@gmail.com	23732824	99436251
75	Mishra Jutika	jutikamishra@yahoo.co.in	23732824	
76	Mozumdar Anamul Islam	anamul3456@yahoo.com		66098784
77	Nath Biplab	biplu7@gmail.com		55029509
78	Nath Saswata	saswata_nath@yahoo.co.uk	23711903	66298954
79	Nath Madhuchanda	mamoni_nath@yahoo.co.in	2710235-223	66818204
80	Neog Nilotpaul	paul ONGC@yahoo.co.in		66831060
81	Neog Indira			
82	Phukan Tanuj Kumar	phukantk@gmail.com	23734698	65896374
83	Phukan Papari		23734698	65182330
84	Pradhan San Prasad	sppradhan44@yahoo.co.in	23734501	97602383
85	Pradhan Meera		23734501	

Members' Directory of AAK

S. No.	Name	E-mail	Telephone No.	
86	Rabbani Gholam	rabbani_oil@yahoo.co.in	23726325	66241930
87	Rabbani Nazuk		23726294	
88	Rajkhowa Anupam	anupam_rajkhowa@yahoo.com	23734198	65027524
89	Rajkhowa Anjali		23734198	
90	Rajkhowa Hirendranath	hirendranath@yahoo.co.in	23720889	99391521
91	Rajkhowa Geeta		23720889	99425866
92	Rajkhowa Indrani		23720889	
93	Rajkhowa Rajib	rajibrajkhowa@gmail.com	23710218-327	66164258
94	Rajkhowa Masum		23710218-327	99234971
95	Rana Prakash	prax.rana@rediffmail.com	24347725	97132561
96	Rana Sita		24347725	
97	Saikia, Dr. Anjol	anjol5@yahoo.co.in		60380273
98	Saikia, Dr. Anindita Medhi			
97	Saikia Jayanta M.	jm_saikia@yahoo.co.in		65186939
98	Saikia Pallabi			65803595
99	Sarkar Amalesh	amalesh2000k@yahoo.com		97863167
100	Sarkar Pinku	pinkusarkar04@yahoo.com		99150813
101	Sarkar Namita			60765494
102	Sarma Basab	basabsarma@yahoo.com	23716757	99986859
103	Sarma Niru			99794158
104	Sarma Nripendra Nath	nripennsarma@yahoo.com	23717632	
105	Shah Atul	atulsha@gmail.com		60906245
106	Shah Priti Gupta	priti.gupta1109@gmail.com		60062531
107	Sharma Manjulata		23717632	
108	Sharma Bharati		23710218-326	94491848
109	Sharma Abhijit	abyjit@gmail.com	23710218-326	66189656
110	Sharma Mouchumi		23710218-326	66806715
111	Sharma Jagadish	jagadish_sh1@rediffmail.com		69680478
112	Sharma Mrinal	moon_382002@yahoo.com	23730812	99309815
113	Sarma Madhusmita		23730812	
114	Sharma Siddhartha	sssharma@kockw.com	23711543	97588940
115	Sharma Karabi		23711543	
116	Talukdar Amitabh	atalukdar1@yahoo.com		60376691
117	Talukdar Mousumi	moudas01@yahoo.com		99202841
118	Talukdar Barada	BTalukdar@kockw.com		90064820
119	Talukdar Kalpana			
120	Talukdar Sauman	saumantalukdar@gmail.com	23728711	65145864
121	Thakur Jayanta	thakur_jayanta@yahoo.co.in		50286899
122	Thakur Kanika			65119832
123	Thakuria Abhijit	abhijit_thakuria@yahoo.com	23710218/9 - 241	97280924
124	Thakuria Jubita	jubita1979@yahoo.com	23710218/9 - 241	65868410